

MAG 11 D

PRICE 25.00

9.168

അനുഭവം

1992 - 1993

അനുഭവം
അനുഭവം

11-10-11

APR 12 2011

பான்சிப்பொருட்கள்
அன்பளிப்புப்பொருட்கள்
மின்சாரசாதனங்கள்
எவர்சீல்வர்பாத்திரங்கள்
கண்ணாடிப்பாத்திரங்கள்
போன்ற
சகலபொருட்களுக்கும்

ராஜுஸ்ரோர்ஸ்

1525

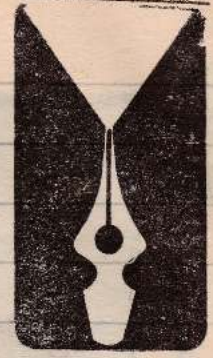
கல்வியறிவு
கல்வியறிவு

1525

ராஜு கட்டிடம்
67,69 கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

கல்வியறிவு

ஆயிரம் யானைகள் களத்திடை வீழ்த்திய
அரசன் மீது பரணியைப் பாடும்
பழைய பழக்கம் தமிழருக்குண்டு.
யானைகள் அற்ற இன்றைய போரில்
யாரின் மீது பரணியைப் பாடுவோம்.
எதிரியைக் குண்டால் எறிந்தே கொல்வோர்
காவல் அரண்களை முதலில் பிடிப்போர்
கவச வாகனம் தகரச் செய்வோர்
வெடிமருந்தேற்றிய வண்டியைச் செலுத்தி
வீரத்தோடு செல்லும் கரும்புலி.....
இவர்கள் மீதே இனிமேல் பரணி
எழுதுவதென்றோர் இலக்கணம்படைப்போம்.

இது வெளிச்சம் மூன்றாவது இதழ்.
நாம் எதிர்பார்த்ததைவிட வெளிச்சம்
எங்கும் பரவுகின்றது. மகிழ்ச்சியாகவும்
பெருமையாகவும் இருக்கின்றது. பாராட்டுக்கள்
பலநூறாக வருகின்றன. படைப்புக்களும்
கணிசமான அளவு கைகளில் வந்து கிட்டு
கின்றன. எங்களால் இப்பொழுது ஒன்றைப்
புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இன்று கலை,
இலக்கியப் படைப்புக்கள் ஆக்க
வேண்டுமானால் கேட்ட அறிவுமட்டும்
போதாதென்பதும், பார்த்த அறிவும்
பட்ட அறிவும் நிறையத் தேவை என்பதைப்
படைப்பாளிகள் உணரத் தொடங்கியுள்ளனர்.

வாசகர்களும் தாங்கள் அறிந்தவற்றிற்கு மேலாக
புதிதாக ஏதாவது தரும் ஆக்க இலக்கியக்காரர்களாயே
அங்கீகரிக்கின்றனர் என்பதும் அவதானிக்கக்
கூடியதாக இருக்கின்றது. இந்நிலையில் புகழ்பூத்த
படைப்பாளிகள் தொடர்ந்தும் எழுதுவதற்கும்,
புதிய படைப்பாளர்கள் உருவாகுவதற்கும்
உரம் தருவது வெறும் புத்தகப்
படிப்போ அல்லது ஆங்கில அறிவோ மட்டுமல்ல
அதற்கு மேலாக எந்தாய்நாட்டின் போராட்டத்தையும்
எழுச்சியையும் புரிந்திருப்பதும், நெரிந்திருப்பதும்,
கலந்திருப்பதும் தேவையாகின்றது.

ஆழமான சமூகப் பார்வையும், அழுத்தமான
இலட்சியப் பிடிப்பும் காலங்காலமாக
எம்க்குள் புரையோடிப் போயிருக்கும் சமூகப்
புண்மைகளை அழித்தொழிக்க வேண்டு
மென்ற கோபமும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக
எங்கள் அண்ணை பூயியை மீட்டெடுக்கும்
போராட்டத்தில் தன்னையும் இணைத்துக்
கொண்டு செயற்படும் வேட்கையும்
இருக்கும் ஒருவராலேதான் உண்மையானதும்
உயர்ந்ததுமான கலை இலக்கியப்

படைப்பு ஒன்றை உருவாக்க முடியும்.
இப்படியான படைப்புகளைத்தான்
வெளிச்சம் வேண்டி நிற்கின்றது

வெளிச்சம் மட்டுமல்ல, வெளிச்சமுகமும்
இதையே எதிர்பார்க்கின்றது.
மேற்குறிப்பிட்ட எல்லைகளைத் தமதாக்கி உண்மைபாக
வாமும் போராளிகளே இன்று படைப்பாளிகளாவது,
தாம் பெறும் கள அனுபவங்களையும்
பட்டறிவுகளையும் கண்ணெதிரே
தாங்கள் காணுகின்ற சத்தியங்களையும்
எழுத்தில் வைப்பதற்கே என்ற
உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளுவோம்.
இந்தப் போராளிகளின் பட்டறிவை
வெளியே உள்ள படைப்பாளிகளும்
பெற்றுக்கொள்ள, தெரிந்துகொள்ள முயற்சி
செய்யாத வீடத்து ஆகக் குறைந்தளவாவது
போராட்டத்தையும் போராளிகளையும்
அவர்களது மனவுணர்வுகளையும்
ஆதங்கங்களையும் அறிந்துகொள்ளாத
போது போராட்டக் கலை, இலக்கியங்கள்
என்று படைப்பது அர்த்தமற்றதாகிவிடும்.

இன்று எம் நரட்டின் பல கலைஞர்களும்
இலக்கியப் படைப்பாளிகளும்
போராட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டும்
கள அனுபவங்களில் பங்காளிகளாகவும்
இருக்கின்றனர். முற்றாக தம்மை
இணைத்துச் செயற்படுகின்றனர். பலர்
பார்த்தாவது தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று
ஆவல் கொண்டு அறிய முயல்வதையும்
எம்மால் அவதானிக்க முடிகின்றது.
இது நல்லதொரு திருப்புமுனை.
நம்பிக்கை தரும் தேடல்.
இது தொடருமென வெளிச்சம் எதிர்பார்க்கிறது.

வெளிச்சம்

சுத - மார் 1992

இதழ் - 3

இந்த இதழில்

உப்பளக்காற்றும், ஊமைநிலவும்
உன்னை அறியும்.

- புதுவை இரத்தினதுரை 5

இன்றைய கல்வியின் நிலையும்
அதன் முன்னேற்றமும்.

- சிதம்பரப்பிள்ளை செல்வராணி 6

இருளிடர் விலகிடுமாமே!

- இராஜி சண்முகநாதன் 7

ஒரு பெளர்ணமிக்காலம்.

- ராகுல்ய அரவிந்தன் 8

சிணைப்பு

- சசிவர்ணன் 20

தமிழ் வளர்ச்சி

- வீ. பரந்தாமன் 21

தமிழ் வெற்றி காணும்

- பாவரசன் 23

மாவீரரைப் போற்றுவோம்

- மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன் 25

கடைசிப் பரிசு

- நாக. பத்மநாதன் 31

சிற்றேடுகள்

- சபா. ஜெயராசா 33

கறுப்பர்களுக்காகப் புலம்பல்

- லாங்ஸ்ரன் ஹியூக்ஸ் 35

இன்னும் துயிலுதியோ

- சொக்கன் 36

பீண்டமோர் பசடம்

- மோகனாநாயி 42

இனி

- கி. பி. அரவிந்தன் 46

ஒரு மாவீரனின் நாட்குறிப்பிலிருந்து

- மேஜர் ரெட்டி 47

நாடக அரங்கம் ஒரு நோக்கு

- குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் 49

இன்றைய நிகழ்வில் அன்றைய நினைவுகள்

- கரும்பதுவை 53

வெளிச்சம்

கலை, இலக்கிய சமூக இதழ்.

இதழ் அமைப்பு:-

இணுவையூர்

சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

ஒலியம்:-

தயா

உருவாக்கம்

“ஆசிரியர் குழு”

அச்சு

ம. மரியதாஸ்

வெளியீடு:

விடுதலைப் புலிகள்

கலை, பண்பாட்டுக் கழகம்.

ஆணையிறவும்
வெற்றிலைக் கேணியும்
அடுத்தடுத்திருந்த காவலரண்களும்
உப்பளக்காற்றும், ஊமைநிலவும்
உன்னை அறியும்.
களத்தில் நீ புலியாக மட்டுமல்ல
புயலாகவும் நின்றாய்
நீ போராடியதை நான் பார்க்கவில்லை
“வோக்கிடோக்கி” யில்
உன் குரலைக் கேட்டேன்

உப்பளக்காற்றும்,
,ஊமைநிலவும்,
உன்னை அறியும்.

புதுவை இரத்தினபுரா

சிறந்த பலனை என் செவிகள் பெற்றன.
நீயும் உன் தோழர்களும் புகும்வரை
எதிரி பாடிக்கொண்டு தான் இருந்தான்
இப்பொழுது ஒடிக்கொண்டிருக்கிறான்
ஈராக் வீது தொடுத்த பேரில்
சவுதியில் நின்று படைகள் நடத்திய
அமெரிக்கத் தளபதி யாரெனக் கேட்டால்...
உலகம் அவனின் பெயரைச் சொல்லும்
ஆணையிறவு உப்பள முகாபின்
உள்ளே புகுந்த புலிகளின் பெயரை
சொல்லுக என்றால்.
எத்தனை பேர்கள் எடுத்துரைப்பார்கள்.
பரவாயில்லை.
பேர்வரும் என்றா புலிகள் விழுந்தனர்.
இல்லையே
ஆணையிறவும்
வெற்றிலைக் கேணியும்
அடுத்தடுத்திருந்த காவலரண்களும்
உப்பளக் காற்றும் ஊமை நிலவும்
உன்னை அறியும்.

இன்றைய கல்வியின் நிலையும் அதன் முன்னேற்றமும்.

● சிதம்பரப்பிள்ளை செல்வராணி

வா

மூக்கையில் மனிதனின் எல்லாவகையான வளர்ச்சிக்கும் அவனது அறிவு வளர்ச்சியே அடிப்படை. இத்தகைய அறிவு வளர்ச்சிக்கு அவன் பிறந்த போது பெற்ற இயலறிவும் பின்னர் செயல்களால் பெறும் அனுபவ அறிவும் மட்டுமே போதாது. இயல் அறிவு சொற்பமானது; அனுபவ அறிவு சக்தியையும் காலத்தையும் விரயம் செய்து பெறப்படுவது. ஆகவே கல்வி வாயிலாகப் பெறும் அறிவுதான் முழுமையானதாகவும் இயலறிவுக்கும் அனுபவ அறிவுக்கும் கூட செம்மையளிப்பதாகவும் இருக்கும்.

இத்தகைய கல்வியானது பொது நலனை நோக்கமாகக் கொண்டு சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கும் மேம்பாட்டிற்கும் பயன்படவேண்டும். கல்வியின் அறிவுப் பரப்பு அரும்பணியினையே நோக்கமாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இதனைக் கருத்திற் கொண்டு கல்வியின் அடிப்படை அமைப்பு அவசியம் மாற்றி அமைக்கப்படவேண்டியது ஒன்றாகும். கல்வியானது வெறும் பிழைப்புக்கான கல்வியாகவோ, பேதமையை வளர்க்கும் கல்வியாகவோ இருக்குமானால் பயன் இல்லை. கல்வி முறையை மாற்றாமல் கல்வியில் முன்னேற்றத்தையோ, கல்வி தொடர்பான ஊக்குவிப்பு நடவடிக்கையையோ கொண்டு வர முடியாது. இவை தவிரவும் மலரப் போகும் தமிழீழத்தின் வளர்ச்சிக்கும் அபிவிருத்திக்கும், முன்னேற்றத்திற்கும், புதுமை படைக்கும் ஆற்றல் நிறைந்த விஞ்ஞானிகளும், பொறியலாளரும், பொருளாதார சமூக அறிவியலாளரும் மிகையாகத் தேவைப்படுகிறார்கள். அவர்கள் மூலம் நம் நாடு விரைவான பொருளாதார சமூக முன்னேற்றத்தினை அடைந்து கொள்ள வேண்டியது இன்றியமையாத ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

திட்டங்கள் ஆயிரம் திட்டப்படலாம் பட்டங்கள் பல்லாயிரவருக்கு வழங்கப்படலாம். ஆனால் இவற்றால் நாட்டிற்குப் பயன்விளைய வேண்டுமானால் கல்வி சுற்போரின் சிந்தனை ஆற்றலும் சுயமாகப் புதியன படைக்கும் திறனும் மிததிபாக வளர்க்கப்படவேண்டியது அவசியமானது ஒன்றாகும். தற்பொழுது எங்கள் தமிழீழத்தில் நிலவும் கல்வி முறையின் பயன் என்ன? அதனால் தமிழீழத்திற்கு ஏற்பட்ட நன்மைதான் எவ்வளவு? என்று சுற்றுச் சிந்தித்தல் அவசியமானது. இக்கல்விநீனால் சமூகம் எவ்வளவு நன்மை அடைகின்றது என்பது கேள்விக்குறியே. அதுமட்டும் அன்றி எமது சமூகத்தில் எவ்வளவு மருத்துவர்கள், பொருளியலாளர்கள், விஞ்ஞானிகள் இன்னும் பலதுறைகளைச் சேர்ந்த அறிஞர்கள் உற்பத்தியாகுகின்றார்கள். இவர்கள் எங்கே? இவர்களால் நம் நாடு என்ன பயனைப் பெற்றது? இவர்களால் அன்னிய நாடும் அன்னிய சமூகமும் வளர்ச்சியும் முன்னேற்றமும் அடை

கின்றன. இம்முறையை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். தமிழீழத்தில் உருவாகும் கல்விமுறையால் அனைத்துத் தமிழ்ச்சமுதாயம் நன்மை அடைய வேண்டும். அதற்கு ஏற்ற முறையில் எமது கல்வி அமைப்பும் அதன் பரப்பளவும் விரிவடைய வேண்டும்.

அதாவது தமிழ் ஈழத்தின் நன்மைகருதி நடைமுறைச் சூழலைக் கருத்திற் கொண்டு தமிழ் ஈழத்தின் சுதந்திரத்திற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அபிவிருத்திக்கும் உகந்த வகையில் கல்வியைப் பயன்படுத்தல் மிக இன்றியமையாததொன்றாகும். ஆகவே இக்கல்வியின் முக்கியத்துவத்தினையும் அதன் சிறப்பினையும் கருத்திற்கொண்டு சமுதாயம் செயலாற்றுவது மிகவும் இன்றியமையாததாகும். அப்பொழுதுதான் நாம் ஓர் ஒளிமொழி சமுதாயத்தை உருவாக்கிக் கொள்ளலாம் என்பது உறுதி. □□

நெடிது பரந்த வயல் வெளிகள்
நெஞ்சையள்ளும் காய்கறிகள்
கொடியாய்ப்படரும் முந்திரித் தோட்டம்
கொத்தும் கிளிகள் மகிழ்ந்து குலாவும்
குடிமனை யெல்லாம் கொஞ்சம் குரல்கள்
கூடிக்குலவீடும் கால்நடைச் செல்வங்கள்
ஓடி வெறித்து உலர் பிரதேசமாய்
ஓம்புதல் இன்றி ஆனதே இன்று!

○ இருளிடர்
விலகிடுமாமே!

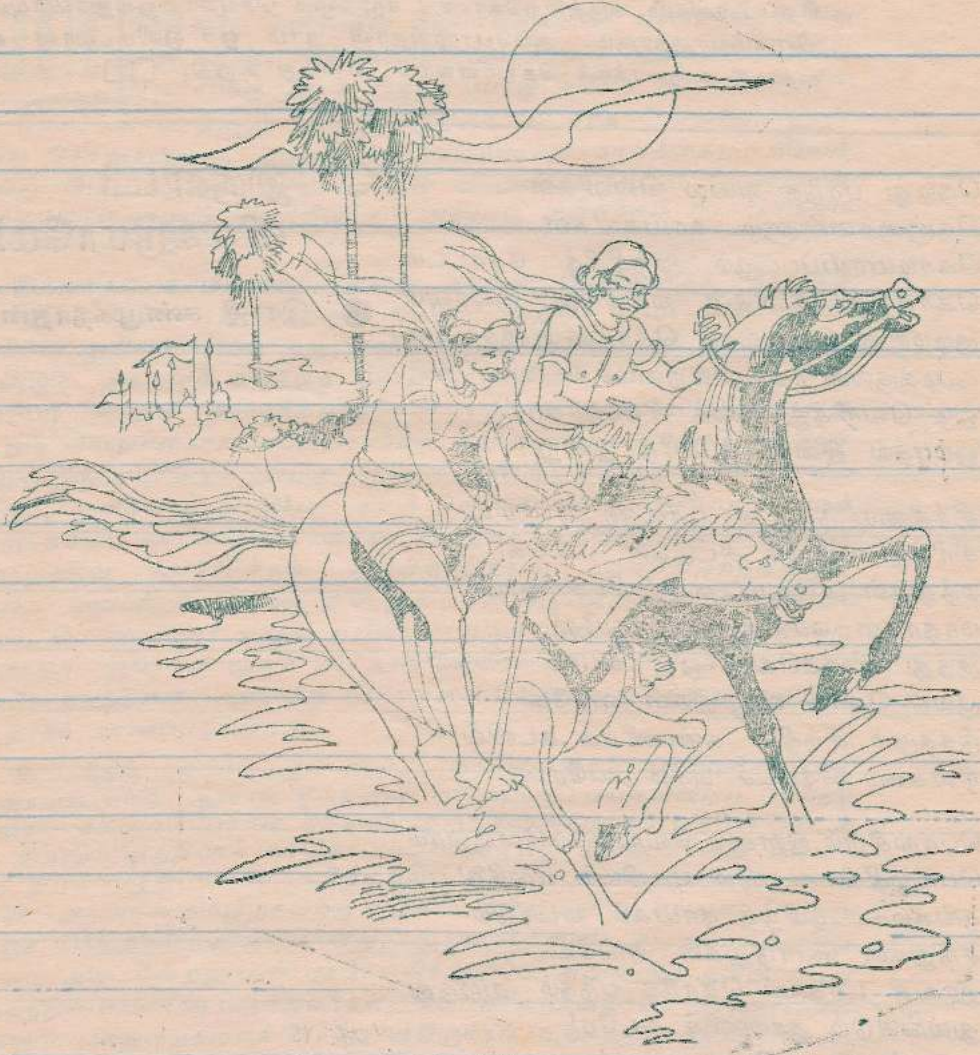
● இராஜி சண்முகநாதன்

சித்திரை நாளின் பூரணை நிலவில்
சிரித்து மகிழும் சிட்டுகள் எங்கே!
மத்துகள் கடைய மைவிழி சிந்தும்
மாதர்கள் மணிக் குரல் எங்கே!
குத்து விளக்கென ஒளி வீடும் எங்கள்
குலக் கொடி விழுதுகள் எங்கே!
நித்தமும் சிந்திய கண்ணீர்க் கடலில்
நீள்கரை தேடிச் சென்றனரே!

பொங்கிரும் இளமை வேங்கைகளெல்லாம்
பொழுதில் கூடும் புகலிடம் எங்கே!
தங்கமாம் தமிழ்த் தாயகம் மீட்டிடும்
சந்துகள் பொந்துகள் அங்கே!
தூங்கி டாதவர் சொந்த பந்தம் துறந்து
துலங்கிரும் தூமணிச் சுடரே!
எங்கள் இரு விழியாயினர் ஆனதால்
இருளிடர் விலகிடுமாமே!

ஒரு பெளர்ணமிக்காலம்

ராகுல்ய அரவிந்தன்

மா

ரங்குழி

மாதத்து
வைகறைப்

பொழுது. வெண்புகார் கடல் நீர் ஏரிப் பரப்பு முழுவதையும் கவிந்து மூடியிருந்தது. கீழைவானம் இருள் அகற்றி ஒளிரத் தொடங்க இன்னமும் மூன்று நாழிகைப் பொழுதிருந்தது. அவ்வேளையில் தான் அந்தக் குதிரை வீரர்கள் கடல் நீர் ஏரிக்கரையில் வந்து தரித்து நின்றனர்.

உயர் ஜாதி அசுவங்கள் ஓடிவந்த களைப்பு அவற்றில் தெரியவில்லை. பிடரி மயிர்களைப் பீனிகளாகச் சிலிர்த்துவிட்டு களைத்தன. பன்னிரண்டு வீரர்கள் அடங்கிய அக்குழுவின முன்னணியில் சாம்பல் நிறக் குதிரையொன்றிலும் வெண்ணிறக் குதிரையொன்றிலும் அமர்ந்திருந்த இரு இளைஞர்கள் வெகு கம்பீரப்பருஷர்களாகக் காட்சி தந்தனர். தலைமயிர்களை வாரி இழுத்துக்கொண்டை முடிந்திருந்தார்கள். திரண்டு முறுகிய உடல்வாகும் குதிரைகளில் ஆரோகணித்திருந்த அவட்சிய பாவமும் அவர்களின் வலிமைக்குப் பறைசாற்றின.

வெண் குதிரையில் அமர்ந்திருந்த இளைஞன் தன்னரைக்கச்சையைச் சற்று அசைத்துச்சரி செய்த படி கேட்டான்: “நண்பரே” நாங்கள் இக்கடல் ஏரியைத் தாண்டி அக்கரைக்குச் செல்வோமா? அல்லது பின்னால் நம்மைத் தொடர்ந்து வரும் படையணிகள் வரும் வரை காத்திருப்போமா?”

“வேண்டாம்...” என்றான். அவசரமாக சாம்பல் நிறப்பூரவியில் அமர்ந்திருந்த நாககுத்தன். புரவியில் அமர்ந்த நிலையில் தன் பின்னால் நிற்கும் வீரர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தான். பின்னர், “வேண்டாம், சேனா... நாங்கள் கடல் ஏரியைக் கடந்து அக்கரை செல்வோம். உனது இல்லத்திற்குச் சென்று சற்று இளைப்பாறுவோம். அவர்கள் அங்கு வந்து சேர்வார்கள் அவர்களை வழிநடத்தி வீரசுந்தரன் அழைத்து வருகிறான். ஒழுங்காக அரச வெளி வந்து சேர்வான்.”

நாகதீபத்தையும் (யாழ்ப்பாணக்குடாநாடு), ஈழ ஆரையும் (பூநகரி) ஒடுங்கிய கடல் ஏரி ஒன்று பிரிக்கின்றது. நமது கதை நிகழ்கின்ற கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் உத்தரதேசத்தில் (வடலிங்கை) ஆங்காங்கு பல

மான சிற்றரசுகள் நிலை பெற்றிருந்தன. தமிழ் மக்களது குடியிருப்புகள் பரவிய இப்பிரதேசங்களில் நிலவிய சிற்றரசுகளைத் தெளிவான இயற்கைக்காடுகள் எல்லையிட்டுப்பிரித்தன. அக்கால வேளையில் நாக தீபத்தின் தலைவனாக நாககுத்தனும், ஈழ ஆரின் தலைவான ஈழ சேனனும் விளங்கினர்.

கடல் ஏரியின் மங்கலான நீரின் மேல் பனிப்புகார் படர்ந்திருந்தது. அந்த விடிகாலையில் மட்டி விழக் கிப்பொறுக்குவோர் சிலரும் கரப்பைகுத்தி மீன்பிடிப்போர் சிலரும் மங்கலாகத் தூரத்தில், நீரில் நிற்பது தெரிந்தது.

நாகதீபத்தையும் ஈழ ஆரையும் இணைக்கின்ற ஒடுங்கிய சலசந்தியில் அவர்கள் வந்த பாதை முடிந்திருந்தது. பாதையின் இரு மருங்கும் அடர்காடு வளர்ந்து கவிந்திருந்தது. இனங்காண முடியாத பாட்சிகளின் ஒலிகள் விடியலை அழைத்தன. முழங்காலளவு நீர் நிரம்பிய சலசந்திபைக் கடந்து அக்கரையில் ஏரில் அரசவளரிக்குச் செல்கின்ற பாதை காட்டின் ஊடாகத் தொடரும்.

ஈழ சேனன் தன் குதிரையை முதலில் நீரில் இறக்கினான். பலதடவை

இப்பாதையில் வந்து பழக்
கப்பட்ட குதிரையாதலால்
தங்குதடையின்றி நீரில்
இறங்கி முன்னேறத்தொ
டங்கியது. அவனைப்பின்
பற்றி தன் குதிரையை
நாககுத்தன் இறக்கினான்
கரையும் நீரும் சந்திக்கும்
இடத்தில் சற்றுத்தயங்கி
நின்ற புரவி நாககுத்தனின்
உடல் அசைவைப்புரிந்து
கொண்டு நீரில் இறங்கியது.
அவர்களைத் தொடர்ந்து
ஏனைய வீரர்கள் தம் புரவி
களைச் செலுத்தினர்.
புரவிகளின் காலடிக்கிளற
லால் சிந்திய துமிகள்
அவர்களின் திரண்ட தொ
டைகள் மீதும் தெறித்துச்
சிந்தின. நீரின் பவிக்குளிர்ச்
சியை உணரமுடிந்தது.

இரு நேர்வரிசையாகப்
புரவிகள் நடந்து முன்னே
றின தம்பிரதேசத் தலை
வன் ஈழசேனனை இனங்
கண்டுகொண்ட மட்டிபொ
றுக்கியவர்களும் மீன்பிடித்
தவர்களும் ஒதுங்கி நின்ற
தோடு தலைசாய்த்து
வணக்கமுள் செலுத்தினர்.

“நாகதீபத்தலைவனின்
பெயர் சற்று வித்தியாச
மாகவுள்ளது...” என்று
தன்னருகில் வந்துகொண்
டிருந்த ஈழவூர் வீரனிடம்
நாகதீப வீரன் வினவி
னான்.

“அதில் அப்படி என்ன
வித்தியாசம்? குத்தன்
என்றால் காப்பவன் என்று
அர்த்தம். நாகதீபத்தைக்

காப்பவன்... அதனால் எங்
கள் தலைவனுக்கு நாககுத்
தன் என்று பெயர் உங்கள்
தலைவனின் பெயர் மட்ட
டும் வித்தியாகமாகவில்
லையா?”

“ஈழவூரின் தலைவன்
சேனன் என்றால் வீரன்...
சேனைத்தலைவன் என்
றெல்லாம் அர்த்தம் வரா
தா?”

“அதுவும் சரிதான்...”

அவர்கள் பலவற்றை
யும் பேசிச்சிரித்தபடி கடல்
ஏரியைக்கடக்கின்ற முயற்
சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.
ஆனால் தலைவர்கள்
இருவரினதும் சிந்தைகளில்
வெவ்வேறு நினைவுகள்
முகிழ்ந்தெழுந்தன.

நாககுத்தனின் மனதில்
ஆறு திங்கள்களுக்கு முன்,
ஈழவூரில் சேனனின் மாளி
கையில் சந்தித்த ஒரு
அழகியபெண்ணின் வடிவம்
நிறைந்திருந்தது. பல்
வரிசை முத்துக்கள் ஒளிர
அவள் சிரித்தாள். “அன்
னம்மை...” என நாககுத்
தன் அவள் பெயரை மெது
வாக உச்சரித்துக்கொண்
டான்.

அவளை மீண்டும்சந்திக்
கப்போகிறோம் என்ற
நினைவே பெரும் ஆவலாக
நினைவில் கொந்தளித்தது.
பவிக்குளிரையும் பொருட்
படுத்தாது ஓரிடமும் தரிக்
காது அவன் விரைந்து

வருவதற்குக் காரணம் இருக்கத்தான் செய்தது.

அனுராதபுரத்திலிருந்து நாககுத்தனும் ஈழசேனனும் திரும்பி வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் அனுராதபுரத்திற்குச் சென்றிருந்த காரியத்தைத் திறமையாக நிறைவேற்றி விட்டு, ஈழவூர் வந்தார்கள். ஈழசேனனின் மாளிகையில் மூன்று தினங்கள் நாககுத்தன் தங்கியிருந்தான். ஈழசேனனின் அன்னை நாககுத்தனைத் தன் இன்னொருபுதல்வனாகக் கருதி வரவேற்று அறுசுவையுண்டி வழங்கினாள்.

மாளிகையில் பலர் நிறைந்திருந்தார்கள். அவர்களில் இரு மங்கைகள் எல்லோரினதும் கவனத்தைக் கவர்பவர்களாக விளங்கினர். இருவரும் அழகிகள். ஒருத்தி நீல ஆம்பல்போல இருந்தாள். மற்றவள் செந்தாமரை போல ஒளிர்ந்தாள். முதல் பார்வையிலேயே நாககுத்தனின் இதயத்தில் செந்தாமரை வண்ணத்தாள் புகுந்துகொண்டாள்.

“நண்பா, இந்தக் கறுப்பி பொன்னம்மை என் கங்கை. மற்றவள் அன்னம்மை.....” என்று ஈழசேனன் அம்மங்கைகளைத் தன் நண்பனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான் அவர்கள் இருவரும் சிரித்தனர்.

குதிரைகள் அக்கரையில் ஏறியபோது ஈழசேனன் கேட்டான் “நண்பா, என்ன அப்படிக்கடும் சிந்தனை? எதுவும் பேசாமல் கனவுகில் மிதந்து வந்தாய்?”

நாககுத்தன் தன் தோழனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“நான் மட்டுந்தான் சிந்தனை வசப்பட்டிருந்தேனா? நீயும் தான் எதுவும் பேசாமல் வந்தாய்?”

ஈழசேனன் வானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான் சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் விண்ணில் பரவியிருந்தன. கிழைவானின் பகைப்புலத்தில் கடல் பறவைகள் வானில் கரும் பொட்டுகளாத் தெரிந்தன. நன்கு விடிந்ததும் பார்த்தால் இந்தக் கடல் ஏரி முழுவதும் பறவைகளாகத் தெரியும். இந்த மண்ணிற்கு உறவில்லாத வெளித்தேசத்துப் பறவைகள் இந்த ஏரியில் விழுந்து மூழ்கி மீன்பிடிக்கும். உருவத்தில் பெரிய அப்பறவைகளையும் (கூழைக்கடா) உருண்டு திரண்டு நீரில் சுழியோடும் வாத்துக்களையும் (சைபீரியன் வாத்துக்கள்) அவனுக்குப்பிடிக்கும். அவை வலசை வருவன. ஒரு பருவத்திற்கு வந்துவிட்டு தம் சொந்த தேசத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றுவிடுவன.

ஒருநடுங் கதை

ஆனால்.....?

ஈழசேனனின் உள்ளத்து ஒரு மூலையில் அவன் மூதாதை தாரதத்தன் தெரிந்தான். இவங்காபுரி முழுவதும் அவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. உத்தர தேசத்தில் நாகர்கள் வாழ்ந்து வந்தபோது தக்கின தேசத்தில் தாரதத்தனும் அவன் சமூகத்தினரும் அமைதியாக வாழ்ந்து வந்தனர். தாமிரபரணிக் கரையில் அவர்களின் ஆள்புலம் இருந்துள்ளது.

“எனது மூதாதையர் தாரதத்தரை நினைத்துக் கொண்டேன் தாமிரபரணிக் கரையில் அமைதியாக வாழ்ந்து வந்தனர். குவேளி அக்கூட்டத்தின் தலைவியாக இருந்தாள். நாடு கடத்தப்பட்ட சிங்கள விஜயனும் அவனது தோழர்களும் தாமிரபரணிக் கரையில் காற்றினால் ஒதுக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்கு இங்கிருக்க இடமும் கொடுத்து தன்னையும் கொடுத்ததால் சிங்கள விஜயன் பரம்பரையினர் நமது மண்ணில் தங்கிவிடும் தவறு நிகழ்ந்துவிட்டது. தாரதத்தனும் அவருடன் சேர்ந்த கூட்டத்தினரும் நாகதீபத்திற்கு வந்தனர் இடையில் காட்டார்ந்து கிடந்த இப்பிரதேசத்தில்

தங்கினர். அவர்கள் வாழ்ந்த பிரதேசம் தாமிரவர்ணத்தில் இருந்தது. இவர்கள் புதிததாகக் குடியேறிய இந்த மண் பொன்னிறத்தில் இருந்தது. பொன் என்றால் ஈழம்... இது ஈழவராயிற்று... அவற்றினை எண்ணிக்கொண்டேன், குத்த."

"நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தாரதத்தர் தனக்கென ஒரு இராச்சியத்தையே தாபித்துக் கொண்டார்"

"உத்தரதேசத்து தெமிளிகள் அவர்கள் எங்களுக்கு ஓயாதுதொல்லை தருகிறார்கள். ஒருகாலத்தில் அவர்கள் இங்கெல்லாம் வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்காக இந்தநாடு முழுவதும் அவர்களுக்கென உரிமை கோர முடியுமா?"

நண்பா, இந்தக் கடல் ஏரியில் வலசை வருகின்ற வெளித்தேசத்துப் பறவைகளை எனக்குப் பிடிக்கும். அவை இந்த ஏரியை ஆக்கிரமிப்பதில்லை. ஆனால் எங்கிருந்தோ வந்த ஆரிய சிங்களவர் எங்கள் இலங்காபுரியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டனர். அவர்கள் கணிப்பில் நாங்கள் நாதர்கள்...இயக்கர்கள்... இராத்தசதர்கள்... அமானுஷ்யர்கள்...உனக்கு நினைவிருக்கிறதா, குத்த. நானும் நீயும் அனூராதபுரத்து அரச சபையில் மூதாதையரின் நமது பிரதேசத்தை ஆக்கிரமித்து இன்றுமன்னாக ஆண்டு வரும் சிங்கள சூரதீசனைச் சந்தித்தமை அவன் சொன்ன வார்த்தைகள்... பேசிய பேச்சுக்கள்..."

"அவை இவ் குவிலில் மறக்கக்கூடியவையா?....", என்றான் நாககுத்தன்.

2

கதம்பநதிக்கரை யோரமாக அவர்கள் இருவரும் பயணப்பட்டு மகா வில்லாச்சியை வந்தடைந்தனர். அவர்கள் இருவரையும் சுமந்து வந்த குதிரைகள் மிக உயர்ந்த சாதியின. அப்பிரதேசத்தில் முன்னர் அவ்வளவு கம்பீரமான குதிரைகள் இருக்கவில்லை. என்முமாப்போல அவற்றினைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தனர். காரணம் இருந்தது

பழுப்புநிறமான அந்த இரு குதிரைகளும் ஒரே மாதிரியான தோற்றப் பொலிவினைக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் உறுதியான உடல்களும் வலுவான கால்களும் அவற்றின் திறவிற்குக் கட்டியும் கூறின. கழுத்தின் மேற்புறத்துப் பிடரிமயிர்ப் பீலிகளும் சிக்கின்றித் தோகையாகத் தொங்கிய வால் அமைப்பும் அப்புரவிகளின் கம்பீரத்துக்குச் சாட்சி பகன்றன பின்னங்கால்களில் குளம்பி விருந்து அரைகுரன் உயரத்திற்கு வெண்ணிறமான மயிர்கள் வளர்ந்திருந்தன. அவை அவற்றின் எழிலிற்கு மெருகூட்டின. எண்ணெய்பூசியது போன்று அவற்றின் உடல்கள் பளபளத்தன. நீண்ட தூரம் பயணம் செய்தும் அவை வாயில் நுரைக்கும்

காது சீராக ஓடின. தாள வயத்தோடு அவை குளம் படிக்கள் ஒலித்தன. குத்தென உயர்ந்து நின்ற செவிகள் ஒலி வரும் திக்கிற்குத் திரும்பி ஒலிகளையும் தம் மீது அமர்ந்திருந்த எசுமாவின் உத்தரவுகளையும் கிரகித்துச் செயற்பட்டன.

அவர்கள் இருவரும் அனுராதபுரத்திற்குள் பிரவேசிக்கும் முன்னர் மகா வில்லாச்சியில் தடுக்கப்பட்டனர். எல்லைப்புறச் சிங்களக் காவல் வீரர்கள் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தினர்.

“எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?”

“இந்தியாவிலிருந்து”

“மகாதீர்த்த வழியாகவா?”

“ஆமாம், மாதோட்ட மூடாக...”

“நோக்கம்?”

“ஊர் பார்ப்பதற்கு அல்ல, நாங்கள் வியாபாரிகள் குதிரை வியாபாரிகள் மன்னனைக் காணச் செல்கின்றோம். எதிர்வரும் வாதையில் எங்களது கப்பல்கள் குதிரைகளுடன் இங்கு வரவிருக்கின்றன. அவற்றை அனுராதபுரத்தில் விற்பதா, நாகபீத்திலா, ஈழலூரிலா என்பதை அறிய...”

சிங்களக்காவலன் அவசரமாகக் குறுக்கிட்டான்.

“வேண்டாம்... வேண்டாம்... எங்களுக்கே விற்பனை செய்யுங்கள். அந்தத் தெமினுகளுக்கு விற்க வேண்டாம். நீங்கள் வந்த குதிரைகளைப் பார்த்த போதே நினைத்தேன்..... உங்கள் பெயரென்ன?...”

“என் பெயர் சேனன்..... இவன் பெயர் குத்தன்...”

அவன் அவர்கள் பெயர்களை ஒரு தடவை உச்சரித்தான்.

“சேன...”

“சேவன்...” என்று நாககுத்தன் திருத்தினான்.

“குத்திக்க...”

“குத்தன்....” என ஈழசேனன் திருத்தினான்.

“எப்படியோ... நீங்கள் போகலாம்... உங்களுடன் ஒரு காவல் வீரனை அனுப்புகிறேன். உடனடியாக மன்னரைக்காண அவன் வழி செய்து தருவான்...”

“நல்லது...”

அவர்கள் மன்னன் சூரதீசனை அரசவையில் சந்தித்தார்கள்.

அனுராதபுரத்து மண்ணில் நடக்கும்போது ஈழசேனனின் இதயத்தில் எரிமலை குமுறியது. இது எங்கள் மண். எம் மூதாதையர் ஓடி மகிழ்ந்து வாழ்ந்த மண். எங்கிருந்

ஒருநிங் கதை

தோ அனாதைகளாக வந்தவர்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டார்கள். மன்னன் சூரதீசனையும் அவன் அமர்ந்திருந்த அரியணையையும் பார்த்தபோது உள்ளத் தெரிமலை வெடித்துக் கக்கிவிடும் போல இருந்தது நான் அமரவேண்டிய சிங்களகாசனம்.

“எனக்கு ஆயிரம் குதிரைகள் வேண்டும்..... என்றான் சூரதீசன்.

“ஆயிரம் குதிரைகளா?” என நாககுத்தன் வியப்புக்காட்டினான்.

“ஆமாம், எங்களின் காலாட்படை பலமானது. குதிரைப்படையில் போதிய குதிரைகள் இல்லாதமையால் எங்களால் எதிரிகளை ஒழிக்கமுடியவில்லை.”

“எதிரிகளா?...”

“உத்தரதேசத்துத் தெமினுகள். அவர்கள் எங்களுக்கு ஓயாது தொல்லை தருகிறார்கள். ஒரு காலத்தில் அவர்கள் இங்கெல்லாம் வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்காக இந்த நாடு முழுவதும் அவர்களுக்குரியதென உரிமை கோரமுடியுமா? அதெல்லாம் உங்களுக்கேன்? உங்களால் ஆயிரம் குதிரைகளைத் தரமுடியுமா?”

“தரலாம்...”

“ஏன் தயக்கம்?”

“தங்கள் நாட்டின் வருவாயில் பெரும்பகுதி அவற்றின் விலையாகப் போய் விடும்.....” என்றான் ஈழசேனன்.

சூரதீசன் வெகுண்டெழுந்தான்.

“ஆ—அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியவர்கள் நாங்கள், யுத்தத்திற்குத் தேவையானவற்றைச் செய்யத்தான் வேண்டும். அதற்காக மக்கள் பட்டினியில் பரிதவித்தாலும் பரவாயில்லை. இந்த எளிய தெமிளுகளின் கொட்டத்தை அடக்கியே தீரவேண்டும்.”

“அது சாத்தியமாகாது...” எனக்கூற நாககுத்தன் வாயெடுத்தான். வந்த நோக்கம் பழுதாகி விடும். தன்னை அடக்கிக் கொண்டான். தக்கினதே சந்தை ஆக்கிரமித்துத் தன்வம்சத்தைப் பெருக்கிக் கொண்ட சிங்கள மன்னன், அத்துடன் திருப்திப்படாமல் உத்தர தேசத்தையும் கபளீகரம் செய்யத் துடிக்கிறான். பேராசை. அல்லது பயமா?

“இன்னமும் ஆறு திங்களுக்குள் நாலாறு குதிரைகள் தரலாம் அதன் பின்னர் தொடர்ந்து தருவோம்”

“நல்லது...வேறு ஏதாவது?...”

“எங்கள் குதிரைகள் உயர்ந்த சாதியைச் சேர்ந்தன.

முரட்டுத் தனமானவை. அவற்றை ஓரிருவரால் மந்தையாக அழைத்துவர முடியாது.”

மன்னன் சூரதீசன் குறுக்கிட்டான்; “எத்தனை பேரை வேண்டுமானாலும் அவற்றுடன் அழைத்துவரலாம். அவர்களுக்குரிய கூலியும் சேர்த்துத் தருவோம்”

அவர்கள் வந்த காரியம் முடிந்து விட்டது.

“சேன... குத்திக்க... புரவிகளுடன் வாருங்கள்” என்றான் மகிழ்வுடன் சிங்கள மன்னன் சூரதீசன்.

3

இளங்குழர்கள் பரவத் தொடங்கிய வேளையாதலால், புரவிகளின் நாசித் துவாரங்களிலிருந்து வெளிவரும் வெப்பக்காற்று புகைப்படலமாகச் சீறியது அவை கனைத்துத் தம்மை இனங் காட்டியபடி நெய்தலைப்பின் தள்ளி மருதநிலத்தில் ஏறின. வயல் வெளிகளில் நெற்பயிர்கள் குடலைப்பருவத்தில் பச்சைப்பசேலென காட்சி தந்தன.

“இவை மழையை நம்பிய நிலங்கள். சமீபத்தில் உட்பகுதி வயல்கள் சிறிய குளங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டன. சிறுநாறுகளை மறித்து அணை

கட்டி நீரைத் தேக்கி வைத் திருக்கின்றோம். விலங்குக ளுக்காகக் காடுகளில் சிறிய குளங்களை உருவாக்கியிருக் கின்றோம். அவை நீர் தேடிக்கிராமங்களுக்கு வரக் கூடாது என்பதற்காக, சிங்கள ஆரியர்களின் வருகைக்குப் பின்னர் தான் நாங்கள் குளங்களை அமைக்கவும் பயிர் செய்ய வும் கற்றோமாம். எவ்வ ளவு சிரிப்பிற்கிடமானது. சிங்கள விஜயனின் வருகை யின்போதோ உத்தரதேசத் தில் நாகரிகமான மக்கட் கூட்டம் வாழ்ந்ததென எனது பாட்டனார் கூறுவார்....." என்றான் ஈழசேனன்.

அவன் கூறியவற்றை அவதானிக்கும் நிலையில் நாககுத்தன் இல்லை. அவன் மனப்பட்சி அவர்கள் வந்துகொண்டிருந்த காட்டுப்பாதையை விரைந்து கடந்து, குடிமனைகளையெல்லாம் கடந்து ஈழவூர்த் தலைவனின் மாளிகையில் சேர்ந்திருந்தது. அந்த மாளிகையில் கலகலவெனச் சிரிக்கும் அன்னம்மையைத் தேடியது.

அவர்களின் புரவிகள் அற்புதமான காட்டுக்கிராமங்களைக்கடந்து விரைந்தன. குளங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாக அக்கிராமங்கள் இருந்தன. மழாப்பு ஆற்றங்கரையோரமாகச் சென்றபோது புலவுகளில் (மேட்டு நிலங்

களில்) காய்கறித்தோட்டங்கள் விரலிக்கிடந்தன. பாதையில் செல்லும்போது பெரியதொரு மரையை வேட்டையாடி நால்வர் தொங்குதடியில் தூக்கி வந்தனர். தங்கள் தலைவன் வருவதைக்கண்டதும் நிலத்தில் வைத்துவிட்டு ஒதுங்கி நின்றனர்.

"எங்கள் பிரதேசம் தன்னிறைவானது..." என்றான் ஈழசேனன்; "நாங்கள் நமக்குத் தேவையான அனைத்தையும் இப்பிரதேசத்திலேயே உற்பத்தி செய்து கொள்கின்றோம். நமது தேவைகள் குறைவு, நாம் தேவைகளை அதிகரித்துக் கொள்வதில்லை. உணவுத்தானியங்கள், காய்கறிகள், மீன், காடுபடுதிரவிடங்கள் எனப்பல எம்மிடமுள்ளன."

நாககுத்தனின் மனக்கண்களில் அன்னம்மை தெரிந்தாள். செந்தாமரை நிறத்தவளின் விழிகளின் சிரிப்பில் அவன் சகலதையும் மறந்திருந்தான். இத்தனைக்கும் அவன் அவளுடன் மனம்விட்டு அளவளா வியவனல்லன். மூன்று நாட்கள் கண்ட, சிரித்த பழக்கம்.

துரத்தில் மக்கள் குடியிருப்புகள் தெரிந்தன. அவற்றின் நடுநாயகமாக உயர்ந்து நின்ற மாளிகை, தாங்கள் வரவேண்டிய இடத்தை அண்மித்துவிட்ட

நெடுங் கதை

டதைத் தெரிவித்தது. நாககுத்தனின் உள்ளத்தில் அலைகள் ஆர்பரித்தன. துரை தள்ளிப் பூச்சிந்தின.

அவனுக்கு மாளிகை தெரியவில்லை. விண்மண் னெல்லாம் அந்தச் சுந்தரி யின் முகந்தான் மலர்ந்து சிரித்தது.

மாளிகை வாசலில் ஈழவூர்ப்படைத்தளபதி அவர்களை எதிர்கொண்டான். அவர்கள் குதிரைகளிலிருந்து குதித்ததும் புரவினைப்பிடித்த காவல் வீரர்கள். குதிரைக்கொட்டகைக்கு இட்டுச்சென்றனர். ஈழசேனன் படைத்தளபதியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவன் பார்வையின் அர்த்தம் புரிந்தது.

"சகலதும் நன்கு பூர்த்தியாகி விட்டன, அரசே, இருநூற்றியெழுபது குதிரைவீரர்கள் அரசவெளியில் தயார் நிலையில் உள்ளனர். நானூறு வீரர்கள் வெவ்வேறு ரூபங்களில் அனூராதபுரத்திற்குள் நுழைந்துவிட்டனர்."

"நல்லது... நாகதீபத்திலிருந்து இன்னுமொரு இருநூறு குதிரைவீரர்கள் வருகின்றனர். அவர்களையும் வரவேற்று அரசவெளியில் தங்கச்செய்யுங்கள். தளபதி வீரசந்தரர் அப்படையணிக்குத் தலைமை தாங்கி வருகிறார். அப்படையணியை உங்களிடம்

ஒப்படைத்துவிட்டு அவர் திரும்பிச் செல்கிறார். நாளை காலை நாங்கள் அனுராதபுரம் நோக்கிப் புறப்படுகின்றோம். அதிக படைக்கலங்கள் எடுத்துச் செல்ல வேண்டாம். பொதிகளுள் மறைக்கக்கூடியனவும் தற்காப்பிற்காக அணியக்கூடியனவுமான படைக்கலங்கள் போதுமானவை.” என ஈழசேனன் கட்டளையிட்டான்.

அவர்கள் மாளிகையினுள் பிரவேசித்தபோது நாககுத்தன் எதிர்பார்த்தது போல ஈழசேனனின் அன்னையும் அந்த இருமங்கைகளும் எதிர்ப்பட்டனர்.

“வாருங்கள் மக்கள்.....” என்று அன்னை வரவேற்றாள்.

4

கதாப்பதியின் கரையோர மேடொன்றில் தனது உறுதியான கால்களைப் பதித்து ஏறிய, ஈழசேனனின் வெண்புரவி, அவன் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டது. போலபக்கவாட்டிற்குத்திரும்பியது. ஈழசேனன் பார்த்தான்.

நாககுத்தனின் புரவியும் அவன் அருகில் ஏறி நின்றது.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை அப்பாதையில் குதிரைகள் தெரிந்தன. அவற்றின் மீது வீரர்கள் வியாபாரிகளாக அமர்ந்திருந்தனர்.

“நண்பா, நாம் தக்கிண தேசத்தின் எல்லைக்குள் பிரவேசிக்கப்போகின்றோம். எங்கள் மூதாதையர் வாழ்ந்து மகிழ்ந்து இழந்தபூமியை மீட்டெடுக்க போகின்றோம். சிங்களமன்னரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து எமது பூமி மீளப்போகின்றது.” என்ற ஈழசேனனைப்பாசம் பொங்க நாககுத்தன் பார்த்தான்.

“சந்தேகமில்லை. எங்களது குதிரைப்படையின் முன் சிங்களப்படை எம்மாத்திரம். அவன் நம்மீது தண்டெடுக்கமுன் நாம் தாக்கப்போகின்றோம். தெரிந்தெடுத்த வீரர்கள் இவர்கள். மகாவில்லாச்சியை நாம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம். குதிரைகளில் ஆரோகணித்து நாம் செல்லக்கூடாது. விற்பனைக்குரியவற்றில் சவாரி செய்து வருவதை அவர்கள் விரும்ப மாட்டார்கள். அப்படிப் பயணம் செய்தால் அது படையணிபோலத் தெரியும். ஆகவே, இனி அவர்கள் இறங்கித் குதிரைகளை அழைத்து வரட்டும்...” என்றான் நாககுத்தன். அவன் கட்டளை நிறைவேறியது.

அவர்களை மகாவில்
லாச்சியில் காவல்வீரர்கள்
மறித்தனர்.

“மன்னனுக்குச்செய்தி
அனுப்புங்கள். சேனனும்
குத்திக்கனும் குதிரைக
ளோடு வந்திருப்பதாக...”
என்றான் ஈழசேனன்.

“தேவையில்லை, குத்
திக்க... உங்களை மன்னர்
ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறார்.
விரைந்து செல்லுங்கள்.
குதிரைகளில் ஏறிச்செல்ல
லாமே?” என்றான் சிங்க
ளக்காவல் வீரன்.

“விற்பனைப்பண்டங்
களை நாங்கள் உபயோகிக்
கக்கூடாது. கால்நடையாக
அவற்றினை அழைத்துச்
செல்கின்றோம்.”

“நல்லது... நல்லது...”
என்றான் சிங்கள வீரன்.

அனுராதபுரத்திற்குள்
நுழையும்போது பாதைக
ளில் செல்வோர் அவர்களை
வியப்புடன் பார்த்தனர்.
தமக்குள் பேசிக்கொண்ட
னர். சிலர் இரகசியக்குறி
கள் மூலம் தம்மை அடைய
ாளம் காட்டிக்கொண்ட
னர்.

“அனுராதபுரத்தில்
தமிழ்மக்கள் தாம் அதிகம்
போலத்தெரிகின்றது.”

“உண்மை...”

“நண்பா, நான் உன்
ஸிடம் ஒன்று கேட்கலா
மா?” என்ற நாககுத்

தனை ஈழசேனன் வியப்பு
டன் பார்த்தான்.

நாககுத்தன் தான்
சொல்லவந்ததைச் சொல்
லச் சங்கடப்பட்டான்.
அந்த வீரனின் நெற்றியில்
வியர்வை துளிர்ப்பதை
ஈழசேனன் கண்டான்.
அவனுக்குச் சிரிப்பு உதடு
களில் கோடிட்டது.

“என்ன தயக்கம்,
கேள், நண்பா... கைப்பற்
றியபிறகு இந்த அனுராத
புரத்தில் நீமன்னனாக முடி
குடிக்கொள்ள வேண்டுமா?
உனக்கில்லாத தகுதியா
எனக்கு இருக்கிறது...?
தயங்காமல் கேள்...”

நாககுத்தனின் வலது
கரம் நண்பனின் தோளில்
படிந்தது. அழுத்தியது.

“அப்படியொரு ஆசை
எனக்கில்லை. உத்திரதே
சமே எனக்குப்போதுமா
னது.”

“அப்ப வேறென்ன?”

“இந்தத்தக்கணதேசத்
தின் சிம்மாசனத்தில்
உன்னை ஏற்றி உனக்கு
முடிசூடும் போது உன்னிடம்
அந்தக்கோரிக்கையைக்
கேட்பேன். நீ மறக்காமல்
வழங்கவேண்டும்...”

“என் இனிய நண்பனே
என் அன்னை மீதும் இந்த
மண் மீதும் சத்தியம்
செய்து சொல்கின்றேன்.
என் உயிரைவேண்டுமானா
லும் நீ கேட்டால் உன்

உதவிக்கு விலையாகத்
தருவேன்...”

தூரத்தில் ஆலயமணி
ஒன்று ஒலித்தது.

“வீரர்களே, புரவி
களில் தாவி ஏறுங்கள்.
அரண்மனையைத்தாக்கிக்
கைப்பற்றுங்கள். ஆயுதம்
கொண்டுஎதிர்ப்பவர்எவரா
யினும் அவர் தலைதுண்டிக்
கப்பட்டும். மக்கள் எவ
ரையும் வருத்த வேண்
டாம்... சூரதீசன் தப்பி
ஓடிவிடக்கூடாது...”

திடீரென அனுராத
புரத்திற்குள் நூற்றுக்கணக்
கான குதிரைவீரர்கள்
சுழற்றிய வாளுடனும்
ஏந்தியவேலுடனும் தோள்
றியதை எவராலும் நம்ப
முடியவில்லை. சாதாரண
உடையில் இருந்தபலர்
அவற்றைக்களைந்து யுத்த
சன்னத்தராகமாறியதை
எவராலும் நம்ப முடிய
வில்லை.

எதிர்த்த சிங்களவீரர்
களின் உடல்கள் உயிரற்
றுச்சரிந்தன, மூன்று நாழி
கையுத்தத்தில் அரண்மனை
ஈழசேனனின் கட்டுப்பாட்
டிற்குள் வந்தது. சூரதீசன்
தப்பி ஓடிவிட்டதாகச்
செய்திவந்தது. தமிழ்
வீரர்கள் வெற்றிக்கோசம்
எழுப்பினர். அவர்களுடன்
அனுராதபுரத்து மக்களும்
சேர்ந்து கொண்டனர்.
அவர்களும் ஆட்சி மாற்
றத்தை விரும்பியவர்களாக
கக் காணப்பட்டனர்.

மீண்டும் இலங்காபுரியின் ஏக மன்னனாக தமிழ் மன்னன் ஒருவன் அரியணை ஏறினான். ஈழசேனன் தக்கிணதேசத்தின் அரசனாக முடிசூடிக்கொண்டான்.

“என் ஆட்சியில் மொழிவேறுபாடு இல்லை அவரவர் தாம் விரும்பிய மொழியில் பேசிக்கொள்ளலாம். என் ஆட்சியில் மத வேறுபாடில்லை. நான் சைவன் ஆயினும் எந்த மதத்திற்கும் எதிரானவனல்லன் அவரவர் தம் மத அனுஷ்டானங்களைப் பின்பற்றலாம் எனது ஆட்சியில் பசி பட்டினி என்று எவரும் வாடக்கூடாது. சேர்ந்து உழைப்போம். சேர்ந்தே உண்போம்...”

பெளத்த பிக்குகள் ஆசிகூறினர். பிராமண குருமார் வாழ்த்தினர்.

அரண்மனையின் மேன்மாடத்தில் ஈழசேனனும் நாககுத்தனும் தனித்திருந்தனர். வானத்தில் நிலவு முழுமையாகத் தொங்கியது தூரத்தில் பெளத்த விகாரம் ஒன்றின் தாகபம் நிழலுருவாகத் தெரிந்தது. அத்துடன் உடுக்கின் ஒலியும் பாட்டொலியும் காற்றில் கலந்து வந்தன.

“இப்பொழுதாவது கூறு, நண்பா” என்றான் ஈழசேனன்.

“பெரிதாக ஒன்றையும் நான் உன்னிடம் கேட்கவில்லை நாகதிபத்தின் மருமகனாக உன் தங்கைகளில் ஒருத்தி வரவேண்டும் அதுவது என் மனைவியாக அதுதான் என் விருப்பம் வேண்டுகோள்...”

“அது பெரும் பாக்கியம், நண்பனே. நானும் என் அன்னையும் கூட அதைத்தான் விரும்புகின்றோம். ஆனால் எனக்கு ஒரு தங்கைதான் உள்ளாள்...”

“அன்னம்மையா?...” என அடங்கா ஆவலுடன் நாககுத்தன் வினவினான்.

பெளர்ணமி நிலவைக் கருமுகில் மூடியது ஈழசேனனின் முகத்தில் கவிந்து மூடிய துயரத்தின் கவடுகள் நாககுத்தனுக்குத் தெரியவில்லை.

ஈழசேனன் மேன்மாடத்தின் கவரருகிற் சென்று அந்தகாரவெளியில் விழிகளை மேயவிட்டான் தன்னை நோக்கி நாககுத்தன் நடந்து வருவது தெரிந்தது

“ஆமாம், அன்னம்மையும் என் தங்கைதான் அவள் உனக்கே உரியவள்...” என்று கூறியவாறு தன் நண்பனை ஈழசேனன் அணைத்துக் கொண்டான் அவன் விழிகளில்கொடிட்ட நீருக்கு அர்த்தம் நாககுத்தனுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை.

பெளர்ணமி நிலவை
முடிய கருமுகில் கலையத்
தொடங்கியது. □□

ஆதாரம்-1. 'Two Damilasena And Gutika, ons of a Freighter who Brought Horses Hither, Conquered The king Suratissa, at The Head of a Great Army and Reigned Both Twenty Years Justly' Mahawamsa, Chapter : XXI, Prose: 10 & 11

2. பூநகரியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இரண்டு மட்பாண்டச் சாதனங்களிலிருந்து (ஈழ, ஈலா) ஈழவூர் பூநகரி என்பதும், அனுராதபுரத்தின் படையெடுத்த தமிழ் மன்னர்கள் அனைவரும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து படையெடுக்கவில்லை இலங்கையின் இன்னொரு பாகத்திலிருந்தே படையெடுத்திருக்க வேண்டும் என்பதும்... அனுராதபுர அரசை முதன்முதல் கைப்பற்றி 22 வருடங்கள் ஆட்சி புரிந்த சேன, குத்திக என்ற தமிழ் மன்னர்கள் பூநகரிப் பகுதியிலிருந்தே அனுராதபுர அரசின் மீது படையெடுத்திருக்கலாமென கருத இடமுண்டு''

—ப. புஸ்பரட்ணம், வரலாற்று விரிவுரையாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம். வெளிச்சம்- புரட்டாதி - ஐப்பசி 1991.

3. தென் விலங்கையைச் சிங்கள ஆரியர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். விஜயவின் பின்னர் 206 ஆண்டுகள் (கி.மு 483- கி மு 177) தாமிரபரணிப் பிரதேசத்தில் சிங்கள ஆட்சி நடந்தது. இந்த ஆட்சிக்கு கி. மு 177இல் முடிவு வந்தது. அவ்வேளை சிங்கள இராச்சிய மன்னனாக விளங்கிய தேவநம்பியதீசனின் சகோதரரான ரூரதீசன் இரு தமிழ் தலைவர்களினால்தாக்கப்பட்டான். சேனன் குத்திகள் என்ற இந்த இரு தமிழ்த்தலைவர்களை மகாவம்சத்தை மொழிபெயர்த்த டேர்னர் கடற்படையிலும் குதிரைப் படையிலும் சிறந்த இரு தமிழர் எனக்கருதுவர். கைகர் என்பார் இவர்கள் இருவரையும் இங்கு குதிரைகள் கொண்டு வந்த ஒரு கப்பல்காரனின் மக்கள் என்பர். எவ்வாறாயினும் சிங்கள ஆரியரிடம் இழந்த தாமிரபரணி அரசினை சேனன், குத்திகள் என்ற தமிழர்கள் மீட்டு இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள் அனுராதபுரத்திலிருந்து அரசாண்டனர்''

—க. குணராசா, முத்தமிழ் விழாமலர் - 1991. □□□

போராளும் தோழர்களே!
விடியலை நோக்கி முன்னே-
றுங்கள்
துப்பாக்கி முனைக் கத்தி-
களாலும்
வெடி குண்டுகளாலும் நாம்
நமது
பாதையைச் சுத்தம் செய்-
வோம்!

(ருஷ்யப் புரட்சிப் பாடல்)

பேச்சாளர்களே!
அமைதி பூணுங்கள்!
துப்பாக்கிகள் என்னும்
தோழர்களே!
அரங்கம் உங்களது
அதில் ஏறி முழங்குங்கள்;
வி. மாயா கோவ்ஸ்கி

பிணைப்பு

சகிவரணன்

இத்தனை பெரும் போருக்குப் பிறகும்
எங்கள் மண் எத்தனை அழகு
எத்தனை விமானங்கள் எரிகுண்டு வீசின
எத்தனை ஷெல்லுகள் எம்மண்ணில் வீழ்ந்தன
இத்தமிழ் நாட்டினில் வாழ்வினை அழித்திட
எத்தனை தடவைகள் எத்தனம் நடந்தது - இருந்தும்
இத்தனை கொடும் போருக்குப் பிறகும்
எங்கள் மண் எத்தனை அழகு

எங்களின் கிணறுகள் நறுநீர் சுரந்திட
இன்னமும் மறந்திடவில்லை
எங்களின் வயல்களில் கொழித்திடும் நெல்மணி
இன்னமும் குன்றிடவில்லை
எங்களின் உடல்களை உள்ளங்கனையும்
வருடிட சோழகம் மறக்கவுயில்லை
எங்களின் இரவுகள் நிலவின் ஆணைப்பிலே
இந்திர உலகினை இங்கு கொணரும்
இத்தனை கொடும் போருக்குப் பிறகும்
எங்கள் மண் எத்தனை அழகு

வளையாதுயர்ந்து வாணையே சிடித்திட
வைரித்த பனைகள் நிழிரும்
அவை வெட்கும் விதத்தில் அவற்றிலும் மேலாய்
எம்மவர் உறுதியும் உயரும்
தொல்லைகள் தடைகள் இவற்றினைத் தாண்டிக்
கல்வியும் தொழிலும் வளரும்
கஷ்டங்கள் கவலைகள் இவற்றினைக் கடந்து
எமது வாழ்வும் மலரும்
இத்தனை கொடும் போருக்குப் பிறகும்
எங்கள் மண் எத்தனை அழகு

இத்தனை திண்மையும் இத்தனை அழகும்
கொண்டின் நொரு தேசமுண்டோ
தமிழ் நடுமண்ணின் தண்மையையும் அழகும்
தரணியில் வேறெங்கும் வருமோ
இத்தனை பெரும் போருக்குப் பிறகும்
எங்கள் மண் எத்தனை அழகு □

● வீ. பரந்தாமன்

ஒரு குழந்தையின் சொல் வளம் பெருக, அறிவும் சொல்லுந் திறனும் பெருகுவது கண்கூடு. அது போலவே, ஒரு மொழியில் சொல்வளம் (சொற் றொகை) பெருக அம்மொழி எத்துணை நுண்கருத்தையும் நுண்ணுணர்வையும் வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் உள்ளதாகி ரது என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை.

ஆகவே, வளர்ந்து வருகின்ற புதுக்கலைகள், அறிவியல் கருத்துக்களை யெல்லாம் எடுத்துரைக்கும் சொற்களையும் புதிய கலைச் சொற்களையும் எம் தாய்மொழியாம் தமிழ் மொழியில் ஆக்குதல் தமிழ் மக்களின் தலையாய கடமையாகும்.

மொழியை ஆக்கி வளர்ப்பவர்களும் வாழ (நிலைபெற அல்லது வழங்க) செய்பவர்களும் மொழியறிஞர்களும் பொது மக்களுமேயாவர். ஆயினும் இந்நாளில் மொழியை வாழ்விக்கும் பொறுப்பேயன்றி சொற்களை ஆக்கி வளர்க்கும் பொறுப்பை மேற்கொள்வது பொதுமக்களுக்கு இயலாமல் உள்ளது. அவர்தம் வாழ்க்கை நிலை அச்செய்கைக்கு இடந்தருவதாயில்லை.

எனவே, மொழியை வளர்க்கும் பொறுப்பை, மொழிப் புலவர்களும் எழுத்தாளர்களும் மொழியார்வலருமே (பற்றர்) மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

ஒரு மொழியில் சொற்களை இரண்டு வகையில் பெருக்கலாம். ஒன்று அம்மொழியின் இயல்பறிந்து மரபறிந்து புதுச் சொற்களை ஆக்குவது, மற்றையது, பிறமொழிச் சொற்களை வாங்கிச் சேர்ப்பது இவற்றுள் பின்னைய

முறையானது மொழியை வளர்ப்பதற்கு மாறாகப் பெரும் ஊறாய் முடிந்துவிடும்.

ஒரு மொழியில் பிறமொழிச் சொற்கள் பெருந் தொகையாகக் கலக்கப்படுமெயானால், அம்மொழி மரபழிந்து — தனித்தன்மை கெட்டுப் புதுமொழி தோன்றக்கூடும். புதுமொழி தோன்றலும் பழைய மொழியினின் கலை - பண்பாடு - இலக்கியச் செல்வம் பிறையிறப்புக்கள் யாவும் மறைந்து போகும். இனம் சிறுத்து வலிமை குன்றும். அதனாற்றான், எல்லா இனத்தவர்களும் மொழியைத் தங்கள் விழியாகக் கருதிப் போற்றி வருகின்றனர்.

பிறமொழிக் கலப்பினால் தமிழில் இருந்து கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் முதலிய மொழிகள் உருவாக, தமிழ் நிலமும் கருங்கி இனமும் கருங்கி ஆட்சியும் இழந்து அல்லல்படும் நிலைக்கத் தள்ளப்பட்ட வரலாறு நமக்குள்ளேயே உண்டு. மொழி மரபு பேணப்படாமையால் வரக்கூடிய ஊறுபாட்டை ஐயாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னமே உணர்ந்த தொல்காப்பியர், 'மரபுநிலை திரியின் பிறிது பிறிதாகும்', என்று கூறிப்போந்தார்.

பிறமொழிகளின் சொற்களை தமிழில் வேண்டியளவு கலந்து தமிழ் மொழியை வளர்க்கலாம் - வளம்படுத்தலாம் என்ற கருத்து பலரிடம் நிலவுகிறது. அவர்கள் தம் கருத்துக்குச் சான்றாக ஆங்கில மொழி, ஆங்கிலோ சாக்சன், சேர்மன், கிறிக்கு முதலிய மொழிகளில் சொற்களை வாங்கியுள்ளமையைக் காட்டுகின்றனர்.

தமிழ் மொழியில் சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் முதலிய சொற்களை வேண்டிய அளவு கலக்கலாம் என்றும் அவர்தம் கருத்துக்கும் மேற்படி காட்டுக்கும் உள்ள போலித்தன்மையையும் பொருந்தாமையையும் உணருதல் வேண்டும்.

ஒரு மொழியில் பிறமொழிச் சொற்களை வேண்டியவாறு கலத்தலால் அம்

மொழி திரிந்து வேறாக, அம்மொழியினர்க்கு ஏற்படக்கூடிய பெரும் தீமையும் பேரிழப்பும் இனவழிவும் முன்னம் கூறப்பட்டன.

இத்தகைய கலப்பால், பிறமொழி மறைய மொழி இனத்தவரிடமும் தான் வழங்கும் பரப்பை - ஆட்சியை விரித்துக் கொண்டு தன்னினத்தவர்க்கு வளம் (செல்வாக்கு) சேர்க்குமெயன்றி, மற்றை மொழியினர்க்கு தாழ்வையே உண்டாக்கும் என்பதை நுண்ணிதின் உணரல் வேண்டும்.

தன் மொழியழிவை நோக்காது, பிற மொழியை வேண்டிய அளவு கலந்து வழங்க முற்படுபவர், முற்றாகவே பிறமொழியைக் கற்றுவிடலன்றோ செய்யத்தக்கது.

ஆங்கிலத்திலோ மற்றை மொழிகளிலோ கலந்துள்ள பிறமொழிச் சொற்களின் விழுக்காடு (நூற்றுமானம்) மிகக்குறைந்தனவேயாம்; வேண்டியளவு கலக்கப்படவில்லை.

இன்று மக்கள் பேசும் தமிழில் ஐம்பது விழுக்காட்டுக்கு மேலும் எழுதும் தமிழில் நாற்பது விழுக்காட்டுக்கு மேலும் பிற மொழிச் சொற்கள் குறிப்பாக சமஸ்கிருதச் சொற்கள் கலந்துள்ளன. மேலும் வேண்டியவாறே கலந்தால் தமிழ்மொழி என்னவாகும்?

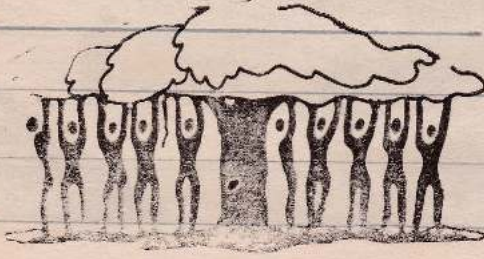
ஆங்கிலம், தன் தாய்மொழியாம் ஆங்கிலோ-சாக்சனிடமும் தன் குடும்ப மொழியாகிய சேர்மன், கிறீக்கு முதலிய மொழிகளிடமுந் தான் சொற்களை வாங்கியுள்ளது. பிறகுல மொழியான துரேனியம் (சித்தியம்) - (ஐராவிடம் அடங்கும்) சேமியம் (Semitic) ஆகியவற்றில் இருந்து வாங்கவில்லை. இக்கலப்பு, தாயும் பிள்ளைகளும் பொருளைப் பகிர்ந்து கொள்வது அல்லது பொதுவாகப் புழங்குவது போன்ற தன்மையாகும்.

தமிழரோ, பெருமளவு சொற்களை வாங்கியதும் வாங்க எண்ணுவதும் மொழியமைப்பிலும் இலக்கண அமைப்பிலும் முற்றிலும் வேறுபட்டதாகிய ஆரியக்குல மொழிகளான சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலிருந்தே என்பதை நோக்க வேண்டும் இதனால் தமிழ்மொழி காலஓட்டத்தில் சிதைவடைந்து புதிய மொழியாகத் திரிந்து, தனது பண்டைய விழுமியங்களை இழக்கவே சமஸ்கிருதம், இலத்தீன் போன்று இறந்துபடவோ (பேச்சுவழக்கறல்)

நேரலாம். இத்தன்மை கண்டே "மெல்லத் தமிழினிச் சாகும் அந்த மேலைக் கலைகள் ஒங்கும்" என்றொருவன் ஏங்கிக்கூறினான்

இனி, மொழிப்பற்று - இனப்பற்று - நாட்டுப்பற்று உள்ள நல்ல தமிழர்கள், தமிழைத் தூய்மைப்படுத்தவும், புதிய தமிழ்க் சொற்களை ஆக்கிப் பேச்சிலும் எழுத்திலும் பயன்படுத்தவும் முன்வருதல் வேண்டும். இதுவும் ஒருவன் தன் இனத்துக்குச் செய்யும் பெரும் தொண்டேயாகும்.

□

○ தமிழ் வெற்றி காணும்.

○ பாவரசன்

பொன்னின் மதிப்பு
பெரியது என்பர் - இந்த
மண்ணின் மதிப்பு
அறியாத மனிதர்கள்

மண்மீட்பு நிதிநினைந்து
மவைருத்தம் சிலர்க்குண்டு - இங்கு
தம்முயிர் தணையீந்து
மண்மீட்கப் பலபேர்களுண்டு

"குருவிச்சை மனிதர்கள்"
குறை தீரும்நாளில் - நம்
குலமோங்கித் தமிழீழம்
முழுவெற்றி காணும் □

● தமிழீழத் தேசியத் தலைவர்
இலக்கிய கர்த்தாக்கள், கலைஞர்கள் சந்திப்பு.

....."போராளிகள் ஒரு பெருந்த குடும்பம் என்பதையும், போராளிகளின் பக்கத்தில் ஒழுக்கமான, பண்பட்ட ஒரு நெறிமுறையான சமுதாயம் உண்டென்பதையும் இலக்கியங்கள் புரிய வைக்க வேண்டும்

.....மக்களுக்கு போராட்டத்தையும், போராளிகளையும், அவர்களின் செயற்பாடுகளையும் புரிய வைப்பதில் எழுத்தாளர்களின் பணி முக்கியமானது.....

..... இந்த மண்ணுக்காக எவ்வளவோ உயிர்கள் தியாக அர்ப்பணிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளன. மக்களின் வாழ்க்கை முறை, அவர்களின் உணர்வுகள் எவ்வாறு போராட்டத்தினூடே இயக்க வலுவடைகின்றன என்பதை இலக்கியவாதிகளே வெளிப்படுத்த முடியும்.....

.....உங்களுடைய பேனா இந்தப் போராட்டத்திற்கு வலிமை சேர்த்துத் தரவேண்டும்.".....

(09 - 10 - 1991ம் திகதி புதன்இழமை தம்மைச் சந்தித்த தமிழீழத்துக் கலைஞர்கள் இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு தலைவர் வே. பிரபாகரன் அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துக்கள் சில)

○ மாவீரரைப் பேற்றுலோம்.

● மயிலங்கூடலூர்
பி. நடராசன்

வீரர் என்ற சொல் பெருவீரர் என்ற பொதுப் பொருள் உடையது. இன்று தமிழீழத்தில் இச்சொல் சிறப்புப் பொருட் பெறு பெற்று மண்மீட்புப் போரிலே இன்னுயிரிந்த நாட்டுப் பற்று மிக்க வீரத் தமிழ் மறவர்களைக் குறித்து நிற்கிறது.

தமிழீழத்தின் மீது வரலாறு சுமத்தி விட்ட பெரும் போர் கடந்த சில ஆண்டுகளாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. தரையிலும் கடலிலும் வானிலுமிருந்து தமிழீழத்தின் மீது கொடும் தாக்குதல்களை எதிரிகள் மேற்கொண்டு வருகின்றனர்.

எனையின்ற தந்தைக்கும் தாய்க்கும் மக்கள்
இனமின்ற தமிழீழம் தனக்கு மென்னால்
தினையளவு நலமேனும் கிடைக்கு மென்றால்
செத்தொழியும் நாளெனக்குத் திருநாளாகும்

என்று அழைக்கவி எமது மக்கள் மண்மீட்புப் போரிலே முனைந்து நிற்கிறார்கள். பல தூறு இளந்தமிழ் வீரர்களும் வீரங்கணங்களும் விடுதலைப் போரிலே தம் இன்னுயிரிந்து மாவீரர்களாகி மக்களின் பேற்றுதலுக்கும் வழிபாட்டுக்கும் உரியவர்களாகி நிற்கின்றனர். இம்மாவீரர்களைப் புதிய புது நாளானு படைக்கப் புறப்படவர்களென்று நாம் பேற்றுக்கிறோம். இக்காலத்தில் சங்க காலத்துப் பழைய புதுநாளானு மாவீரர்களை எவ்வாறு போற்றியது என்பதை அறிந்துகொள்வது பயனுள்ளதாகும்.

சங்ககாலம் தமிழர் வரலாற்றின் பொற்காலம். சோழர் காலமும் யாழ்ப்பாணப் பேரரசர் காலமும் தமிழரின் பொற்காலங்கள்; வீர உழவிகள் அணுஅணுமீயில் வாழும் நாம் பொற்காலக் கனவுகளில் இன்பம் காண முடியாது. எனினும் பொற்கால வரலாற்றிலிருந்து படிப்பினைகளைப் பெற்றுக் காலத்துக்கேற்ற வகையில் எமது வரலாற்றுக் கடமைகளை நிறைவேற்ற முடியும்.

தாய்மைப் பேறுற்ற பெண்கள் மட்டும் மண்ணை உண்ணலாம். மன்னர்கள் பேராசை கொண்டு அயலவர் மண்ணை 'அள்ளக்கூடாது' என்பது புறநானூற்று நெறி. ஆனால், மண்நசையே போருக்குக் காரணம் எனத் தொல்காப்பியர் போருக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். மண்நசை காரணமாக எழும் முரண்பாட்டால்

ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்
புதுவ தன்றிவ் வுலகத் தியற்கை

என்று இடைக் குன்றார்க் கிழார் (புறம் 76) உண்மை உரைத்தார். நிலவிரிவாக்கமும் போருக்குக் காரணமாக இருந்தது.

புதியதோர் உலகு செய்வோம் - கெட்ட
போரிடும் உலகத்தை வேரொடுசாய்ப் -
போம்.

என்ற முழக்கத்தோடு உருவான (உலகப்) பாராளுமன்றமாம் ஐக்கிய நாடுகள் மன்றம் உலக நாடுகளை ஓரணியிலே திரட்டி ஈராக்குக்கு எதிரான பெரும்போரை நடத்திப் புதுவரலாறு படைத்துள்ளது; புறநானூற்றுக்குப் புதிய இலக்கணம் அமைத்துள்ளது.

மண் நசையோடு வந்த வேந்தனுடைய படையெடுப்பு அறம்புறமானது. இருந்த வேந்தனுடைய மண்காப்புப் போர் அல்லது மண்மீட்புப் போர் அறநெறிப்பட்டது என்பதே தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியங்களும் தரும் செய்தி.

மண்ணையும் மண்ணின் குறியீடான மாடுகளையும் (ஆநிரைகளையும்) வந்த வேந்தனிடமிருந்து காக்க இருந்த வேந்தனும் உவனது படையினரும் போரிடுகின்றனர். அஞ்சாது நின்று போரிட்டு மார்பிலே விழுப்புண் ஏற்று மாண்டவர்கள் பெருவீரர்களாகப் போற்றப்பட்டனர். தந்நல நோக்கமின்றிப் பொதுநல நோக்கோடு உயிர்சகம் செய்த இம் மாவீரர்களைக் குடும்பத்தினர் மட்டுமன்றி நாட்டு மக்கள் அவைவருமே போற்றினர்.

மாவீரர் இறக்கும் போது உறவினர்களும் உடன் போரிட்ட படையணியினரும் அவர்தம் மறைவுக்காக அழுது அரற்றி ஏங்குகின்றனர். பின்னர் மக்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடிக்கல்லை நிறுவி மாவீரரைத் தெய்வமாகப் போற்றி வழிபட்டனர். மாவீரர் நினைவாக நிறுவப்பட்ட கல்லைக் கல், நடுகல் எனச் சங்க இலக்கியங்களும் தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கணங்களும் குறிக்கின்றன. செய்தி பொறிக்கப்பட்டு நடப்பட்ட கற்கள் அனைத்துமே 'நடுகற்களாகும். எனினும், மாவீரர் நினைவாக நடப்பட்ட கற்களே சிறப்பாக நடுகல் எனப்பட்டன. நவீன ஆய்வாளர் ஏனைய நடுகற்களிலிருந்து மாவீரர் நினைவுக் கற்களை வேறுபடுத்த அவற்றை வீரக்கல் (Hero Stone) என்று அழைக்கின்றனர். இக்கற்கள் சங்க காலத்தில் பார்க்குமிடமெங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருந்ததாக இலக்கியச் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன.

சங்க காலத்தில் நடுகல் யாருக்கு நடப்பட்டது என்ற வினாவை எழுப்பி; 'ஆராய்ச்சி' அறிஞர் நா. வானாமலை, மன்னர்களுக்கும் தலைவர்களுக்கும் மட்டுமே நடுகல் அமைக்கப்பட்டது. படை வீரர்களுக்கு அமைக்கப்படவில்லை என்று உறுதிபடக் கூறுகிறார். பல்லவர் காலத்திலேயே முதன் முதலாகப் படைவீரர்க்கு நடுகல் நாட்டப்பட்டது என்று அவர் கருதுகிறார். எனினும் சங்க காலத்தில் தலைவர், தொண்டர், மன்னர் என்ற பேதமோ

உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற வேறுபாடோ மாவீரர் வழிபாட்டில் காட்டப்படவில்லை என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன. வீட்டுக் கொருவர் நாட்டைக் காக்க வருக என்று அறைகூவி அழைப்புவிடுக்கும் வீரஊழியில் இத்தகைய பாகுபாடுகள் எவ்வாறு ஏற்படமுடியும்?

சங்க இலக்கியங்களை அக இலக்கியம் புற இலக்கியம் என இரண்டாக வகுப்பர். அகம் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கூறப்போது இலக்கியம். புறம் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கூறும் சிறப்பு இலக்கியம். புற இலக்கியம் மன்வர், வேளீர், தலைவர், வீரர் முதலியோர் பெயர் சுட்டிப் புகழ்கூறுவது. இவ்வரையறைக்கேற்ப அகநூல்களும் புறநூல்களும் மாவீரர் நடுகல் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுகின்றன.

அகநானூறு பாலைநில வழியிலே அமைந்த மாவீரர் பலருக்கான நடுகற்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

வீழுத்தொடை மறவர் வில்லிட வீழ்ந்
தோர்
எழுத்துடை நடுகல்... (அகம் 53)

நல்லமர்க் கடந்த நாணுடை மறவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்
(அகம் 67)

இந்த அகப்பாடல்களில் பாலைநில வழிகளிலே நடப்பட்டிருந்த பெருந்தொகையான மாவீரர் நடுகற்கள் கூறப்படுகின்றன.

வீழுத்தொடை மறவர் வில்லிடத்
தொலைந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல்.....

என ஐங்குறு நூறு (352) என்ற அக இலக்கியமும் பலருக்கான நடுகற்களைப் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றது.

நா. வானமாமலை கருதுவது போல இவை மன்னர் தலைவருக்கு மட்டுமேயுரியவை அல்ல. அவர்களையும் உள்ளடக்கக் கூடிய அனைத்து மாவீரருக்குமான நடுகற்களே இவை.

புறநானூறு இதற்கு மாறாகப் பெயர்கூட்டிய மன்னர், தலைவர் நடுகற்களையே பாடுகிறது. (புறம் - 223, 232, 260, 26, 263, 264, 265, 306, 329, 335) அந்நய மாணை ஓளவையாரும் (புறம் 232) கோப்பெருஞ்சோழனைப் பொத்தியாரும் (புறம்-223) நடுகல் நிலையில் பாடுகின்றனர் இலக்கிய மரபில் பெயர் பாதுகாக்கப்படாத இனந் தெரியாத தனி வீரர்களது நடுகல் பற்றியும் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் உரைக்கின்றன. இவை சிற்றுர்த் தலைவர்கள் அல்லது புகழ்பூத்த படை வீரர்களுக்குரிய மாவீர நடுகற்கள் ஆகலாம்.

அகநானூறு (297, 343) சுண்ணிவாடிய, நீராட்டப்பட்டாத நடுகற்களைப் பற்றியும் வீரர்கள் தமது அம்புகளைக் கூராக் குவதால் கூரிய உளியால் ஆழப்பொறித்த எழுத்துக்கள் அழிந்து வாசிக்க முடியாத நிலையில் அல்லது வேறு எழுத்துப் போலத் திரிந்த நிலையில் உள்ள நடுகற்கள் பற்றியும் கூறுகின்றது. இவை மிகப் பழைய காலத்துக்குரிய நடுகற்களாகலாம்.

சங்க காலத்திலாயினும் இடைக்காலத்திலாயினும் இன்றாயினும் மாவீரர்களிடையே தலைவர், படைவீரர் என்ற பெயராளற்ற, குறுகிய வேறுபாட்டைத் தமிழ் மக்கள் காட்டவில்லை. அனைவரையும் ஒப்பாகவே கொண்டு போற்றினர். இதற்குச் சங்க இலக்கியங்களும் இடைக்கால நடுகற்களும் இன்றைய நடைமுறைகளும் சான்றாக உள்ளன.

சங்க கால நடுகற்களில் பெயரும் பீடும் எழுதும் வழக்கம் ஏற்படவில்லை என்ற கருத்தையும் 'ஆராய்ச்சி' அறிஞர் நா வானமாமலை உறுதியாக முன்வைத்துள்ளார். சங்க இலக்கியங்கள் பெயரும் பீடும் எழுதியதற்கு உறுதியான சான்று தருகின்றன.

அவன் எதிரிகள் கவர்ந்த நிரையொடு
 மீண்டான் ஆனாலும்
 அவனது உடல் அரிது செல் உலகம் -
 சென்றது
 அவனது பெயரோ புடைவையினால் -
 மேலாப்
 சீடப்பட்ட கல்லினீது பொறிக்கப்பட்
 டுள்ளது.

என வடமோதங்கிழார் பெயர்பொறித்த
 ஒரு மாவீரர் நடுகல்லுக்குரியவனைப் பாடு
 கிறார். ஆனால் அம்மாவீரனது பெயர்
 இலக்கியக் குறிப்பில் (புறம் 260) பாது
 காக்கப்படவில்லை.

பெயரே... கல்மீசையதுவே...
 (புறம் 260)

நாவலாசிரியைக்கு நோயல்பரிசு.

ஆங்கில மொழியில் எழுதும் திருமதி "நடின் கோடிமார்" (Nadine godimer) என்ற வெள்ளையருக்கு 1991ம் ஆண்டுக்கான இலக்கிய நோயல்பரிசு கிடைத்தது இவர் தென்னாபிரிக்காவைத் தாயகமாகக் கொண்டவர்.

"சுவிடிஷ்மன்றம்" இவரது எழுத்துப் பற்றி கருத்துத் தெரிவிக்கையில் 'சமகாலத் திற்கு மிகவும் அவசியமான எழுத்துக்கள்' எனக் கூறியுள்ளது. 67 வயதான ஆசிரியை இன ஒடுக்கலுக்குப் பெயர் போன 'ஐகனஸ் பேர்க்' நகரை அண்மித்த சூங்க வயல் களை உடைய சிறிய நகரில், மத்திய வர்க்கக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். சிறுவயதிலே யே இன ஒடுக்கல், அடக்குமுறை மற்றும் அடிமைத் தத்துவத்திற்கு எதிரான அபிப்பிராயங்களுடன் வளர்ந்தவர்.

இவரது கதைகள் கலை உணர்வுடனும் ஒடுக்குமுறைகளை அம்பலப்படுத்தும் பாங்குடனும் காணப்படுவதாகவும், அவரது அவதானிப்புகளும் அதனை வெளிப்படுத்தும் தன்மையும் அற்புதமானது என்றும் விமர்சகர்கள் கூறுகிறார்கள். 25 வருடங்களுக்குப் பின் ஓர் பெண்மணிக்கு இப்பரிசு கிடைத்துள்ளது.

20க்கு மேற்பட்ட நூல்கள் எழுதியுள்ள இவரது "உறங்கும் நாட்கள்" "கௌரவமான விருந்தாளி" என்னும் நாவல்கள் பிரபல்யமானவை ஆயினும் 'கதைகள் ஆனால் அவை பிரகரத்திற்கு அல்ல' என்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பே தென்னாபிரிக்காவின் உண்மை நிலையை அற்புதமாகப் பிரதிபலிக்கின்றது. என்கிறார் சி. பி. ஸியின் இலக்கிய முகவர்.

இவரது எல்லா நூல்களும் தென்னாபிரிக்காவில் அவ் அரசால் தடைசெய்யப்பட்ட உள்ளன. இவருக்கு 1985ல் உலகப்புகழ் பெற்ற "பிராங் போர்ட்" புத்தகக் காட்சிச் சாலையின் மதிப்பு மிக்க சிறந்த புத்தகப்பரிசு கிடைக்கப்பெற்றது. அவர் அப்போது கொடுத்த செவ்வி சர்வதேசப்புகழ் பெற்றது.

பெயர் பொறித்து இனி நட்டினரே -
கல்லும்... (புறம் 264)
பெயரும் சீறும் எழுதி... (அகம் 67,
131)

எழுத்துடை நடுகல்.. (அகம் 53; -
ஐங் 352)
கூருளி குயின்ற கோடுமாய் எழுத்து ..
(அகம் 343)

எனச் சங்க நூல்களில் பெயர் அல்லது பெயரும் பீடும் அல்லது இவற்றைக் கொண்ட எழுத்து மாவீரர் நடுகற்களில் பெயரும் பீடும் பொறிக்கப்பட்டதை உறுதி செய்யும் குறிப்புக்களைக் காண்கிறோம்.

சங்ககால நடுகற்களில் எழுதப்பட்ட உள்ளடக்கம் என்ன? இதற்கான தொல்பொருட்சான்று எதுவும் கிடைக்கவில்லை, எமக்கு இன்று கிடைக்கும் காலத்தால் முந்திய நடுகற் பொறிப்புகள் கி. பி. 6, 7, 8 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியன; பல்லவ மன்னர் காலத்துக்குரியவை. வகை மாதிரிக்கு இக்காலத்துக்குரிய செங்கம் நடுகல் ஒன்றைக் கீழே காணலாம்.

கோப்பரகேசரி பன்மர்க்கு யாண்டு
நாண்காவது
வாண கோவரையர் (வேட்)டுவ தியரை
யராள்
மேற் கோவலார் நாட்டு அளவிப்பாடி
உடைய ஆந்தை பொன்னி மகன் -
மொடையன்
தொறு மீட்டுப்பட்டான் கல்
(த. நா. தொ. ஆ. 1971 | 45)

சங்ககால நடுகற்களில் பெயரும் பீடும் எழுதப்பட்டன. அவற்றில் பாடப் பொறிப்பு இருந்ததற்குச் சான்றில்லை. செங்கம் நடுகற்களில் உருவப் பொறிப்பும் இடம்பெற்றது. இடது கையில் கேடயமும் வலது கையில் வாளும் ஏந்தி, இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் வீரனின் உருவம் பொறிக்கப்பட்டு, மேற்பகுதியிலும் வலப்பக்கத்திலும் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட நடுகல் (த. நா. தொ. ஆ. 1971 | 30) செங்கம்

நடுகற்கள் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது. வேறு வகைகளிலும் உருவப் பொறிப்புகள் இடம்பெற்றன.

சங்ககாலத்தில் நெற்பொரி (யும் பூவும்) தூவிக் கடவுளை வழிபடும் மரபு இருந்தது. சிலர் கடவுளை வழிபடுவதை விடுத்து மாவீரனின் நடுகல்லையே கடவுளாகக் கொண்டு பரவினர். இதனை,

கல்லே பரவி னல்லது

நெல்லுக்குத்துப் பரவும் கடவுளு மிலவே

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் (335) தெரிவிக்கின்றது. மாவீரரைக் கடவுளாக மதித்துப் போற்றி வழிபடும் வீரயுகப் பண்டை இப்பாடல் காட்டுகிறது.

மாவீரன் கடவுளாகும் போது மாவீழ் வழிபாடும் இறைநெறிச் சடங்குகளின் பாங்கைப் பெற்றுவிடுவதைச் சங்க நூல்களிலே காண்கிறோம். இறை வழிபாட்டுச் செயல்கள் நடுகல் வழிபாட்டிலும் இடம் பெற்றன.

விடிகாலையில் நடுகல்லை நீராட்டினர் (புறம் 329) மறி அறுத்துப் படைத்தனர் (அகம் 35) நாரினால் அரித்த தேறலையும் (புறம் 232) நெல்லாலாகிய கள்ளையும் (அகம் 35) படைத்தனர். மயிற்பீலியைச் சூட்டினர் (புறம் 232, 264,) அகம் (67, 131) பலவகைப் பூக்களையும் (புறம் 265, 264) தழைகளையும் (புறம் 265) மாலையாகக் கட்டி அணிந்தனர். வேலை அதன் முன்னாட்டினர். பலகை எனப்பட்ட கேடயத்தை அதன்மீது சாத்தினர். (அகம் 67) நறுமணப் பொருள்களைப் புகைத்தனர் (புறம் 329) நெய் விளக்கேற்றினர். (புறம் 329) துடி முதலிய பல்வேறு இசைக் கருவிகளையும் ஒலித்தனர் (அகம் 35) நடுகல்லை மக்கள் நாள்தோறும் காலையில் மேலே கூறப்பட்ட பல்வகைச் சிறப்புக்களையும் செய்துகொழுது வழிபட்டனர்.

நடுகல் வழிபாட்டுக்கு 'ஆவி' நம்பிக்கை காரணமென்று சில ஆய்வறிஞர் கருதுகின்றனர். தொன்னிலை மாந்தருக்கு இது பொருந்தலாம். இன்றைக்கு இது பொருந்தாது. சங்க காலத்துக்கும் இது பொருந்துவதாகத் தோன்றவில்லை, இன்று போல் சங்ககாலத்திலும் தன்னல நோக்க மின்றி நாட்டின் இறைமையைக் காக்கப்போரிட்டு உயிர் சுகம் செய்த மாவீரர்க்கு நன்றி செலுத்துவதே மாவீரர் வழிபாட்டின் நோக்கமாகும்.

வீர ஊழிகளில் போர் தவிர்க்க முடியாததும் தொடர்ச்சியானதுமாகும். குறிக்கோள் ஈடேறும்வரை சிற்சில இடையீடுகளுடன் பூசலும் போரும் தொடரும். மாவீரராகும் வீரமறவரின் இடத்தைப் புதிய வீரர்கள் தொடர்ந்து நிரப்பிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். இத்தேவையை நிறைவு செய்வதும் மாவீரர் வழிபாட்டின் இன்னொரு நோக்கமாகும். மாவீரர் வழிபாட்டால் நலம் விளையும் மழை பொழியும் விருந்தினர் வருவர் என்ற நம்பிக்கையும் மக்களிடையே நிலவியது.

தொல்காப்பியர் காலம் மூதல் புறப் பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் ஐயனாரிதனார் காலம் வரை நடுகல் மரபு வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளது. இவ்வளர்ச்சியின் எளிமையையும் தொடக்கத்தையும்

காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்த
லென்று
இரு மூன்று வகையிற் கல்...

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவில் காண்கிறோம். அந்த வளர்ச்சியின் வளர்ச்சிக் கட்டத்தை தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்துக்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய பேருரையிற் காண்கிறோம்.

நடுகல் வளர்ச்சியின் வேறொரு திசை கோளைப் புலப்பள்ளி வீரக்கற்களிற் காண்கிறோம். சங்க காலத்தில் வீரனைக் கடவுளாகக் கருதி வழிபட்ட சிறப்பைக் கண்டோம். மாவீரன்,

.....வீசும்பின்

வலவன் ஏவா வாண ஊர்தி

எய்துப.....

எல்கிறது புறநானூறு (புறம் 27) கெலுத்துபவன் இல்லாத வான ஊர்தியில் ஏறி மாவீரர் உயர்நிலை உலகம் புகுவர் என்பது இதன் பொருள். போரிடுதல் வீர இறப்படைந்தோனுடைய உயிரை உயர்நிலை உலகத்து மகளிர் மாலை சூட்டி வரவேற்றல், சிவபுரத்தில் சிவனை இலிங்கவடிவில் அவன் வழிபட்டு நிற்கும் ஆகிய மூன்று நிலைகளையும் தனித் தனியாகச் சித்தரிக்கும் படத்தொகுதி புலப்பள்ளி வீரக்கற்களில் காண்கிறோம். இது சேரநாட்டுக்குச் சிறப்பாக உரிய மாவீரர் வழிபாட்டு மரபாகும்.

எல்லோரும் ஓர் நிறை

எல்லோரும் ஓர் வீலை

என்பது பாரதி வாக்கு. எனவே,

தமிழீழம் உலகோடு சமமாக நின்று

தலைதூக்கி நிலைபெற்று வளமாக

வேண்டும்

என்ற உணர்வோடு களத்திலே போரிட்டு மாவீரரான அனைவரையும் ஓர் நிறையாக. ஓர் வீலையாகக் கொண்டு போற்றி மாவீரர் வழிபாட்டில் புது நெறி படைப்போம், நாளை மலரும் தமிழீழத்தை மாவீரர்க்குக் காணிக்கையாகத் தந்து மகிழ்வோம்.

□□

எ

ல்லோரும் வருக!

இதை மனிதர்கள் வெளியிடுவதாக இருந்தால்-

“எல்லோரையும் அன்புடன் அழைக்கிறோம் அனைவரும் திரண்டு வருக!” என்றெல்லாம் எழுதியிருப்பார்கள்!

ஆனால் தாமதமாக உணர்ந்து அனைவரும் இங்கு வருகை தந்து இருந்தனர். இது வருடாந்தக் கூட்டமும், பரிசளிப்பு விழாவும்!

வந்திருந்தோர் தசையும் தோலும் கொண்ட உருவங்கள் அல்ல; உணர்வும் செயலுமான வடிவங்கள்!

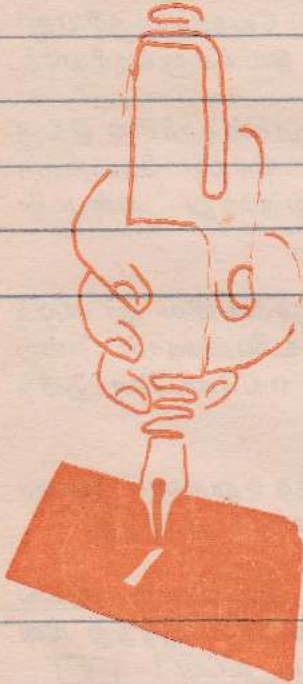
மண்வெட்டி, கத்தி, வாள், விறகு, வியர்வை இரத்தம், பேனா என எண்ணிறந்த வடிவங்கள்!

இடமும் நகர் அல்ல, காடு! அகன்ற ஆலமாம் நிறுல் தந்து நின்றது. கீழே சமதரை!

அனைவரின் விருப்புக்கு ஏற்ப இரத்தம் (செங்குருதி) தலைவராய் அமர்ந்த போது, ஏகோபித்த கரகோஷம் எழுந்தது!

“குருதியார்” என்றே தலைவர் அழைக்கப்பட்டார். சுருக்கமான விளக்க உரைகளும் கருத்துக்களும் முடிந்தது பரிசளிப்பு வைபவம் ஆரம்பமாயிற்று.

“பரிசுகளில் முதற்பரிசு எவருக்கு?” குருதியார் விளக்கினார்.

“எல்லோரும் பரிசுக்கு உரியவர்களே! நாம் அனைவரும் தொழிலும் செயலும் கொண்டவர்களே! என்னும், காலத்தால் எழும் கடமைகள் முக்கியமானவை. இவ்வித கடமையும் வாய்ப்பும் என்றும் கிடைப்பதில்லை! இன்றைய பெறுதற்கரிய வேளையில் வேண்டப்படுவது உணர்வும் செயலும் மையாகும். இந்த ஆண்டின் முதற் பரிசு—”

‘கடைசிப் பரிசு’ என ஒன்றைப் பெயரிட்டு அதனைப் பகிரங்கமாய் வழங்கும் நிகழ்வையும் இக்கூட்டத்தில் அமைத்துள்ளோம். இது எங்கள் மரபு இந்தக் கடைசிப் பரிசு இன்றைய கட்டத்தில் யாருக்கு உரியது?”

‘யாருக்கு?’ என்ற கேள்வி எல்லோர் மனத்தையும் தாக்கி நின்றது! குருதியார் தொடர்ந்தார்—

“யாருக்கு?” என்ற கேள்வி கூட்டத்தின் எல்லோர் மனத்திலும் எழுந்தது!

‘தியாக உணர்வையே தம் உயிர்மூச்செனக் கொண்டு, அதனையே ஊட்டி வரும், பேனா அவர்களுக்கே” எனத் தலைவரின் குரல் எழுந்தபோது அதன் மகிழ்ச்சியில் மீண்டும் பலத்த கரஒலி எழுந்தது!

தொடர்ந்து மணவெட்டி உட்பட பலருக்கும் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன! எங்கும் மகிழ்ச்சி!

ஆனால் இவ்வளவுடன் விழா முடிந்துவிடவில்லை!

“அடுத்து வரும் முக்கிய நிகழ்ச்சிக்காகவே இவ்விழா கூட்டப்பட்டது இது மனிதர்கள் நடாத்துவதைப் போன்ற போலிச் சம்பிரதாயங்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட கூட்டம் அல்ல எனவே தான்—

காலத்தை உணராத பெரும் தவறையுணர்ந்தவரும் - எம் மனச்சான்றை உயிர்ப்பித்து எம்மை நாம் தீருத்தவரும்

“இன்று தூக்கம் மறக்கப்படுகிறது! வியர்வையும் இரத்தமும் கொட்டப்படுகின்றன. இனிய உயிர்கள் ஈந்திடப்படுகின்றன! இந்தக் கட்டத்திலும் செயலிழந்தோராத சிலர் இருக்கின்றனர்! இதைத் தவறு என்பதா? தயக்கம் என்பதா? துரோகம் என்பதா? இந்த வரிசையில் தம்மையைத் தெளிக்கத் தயங்கும் பேனா களும் இருப்பது வேதனைக்குரியது! கடைசிப் பரிசு இவர்களுக்குரியதே.

இதனை இவர்கள் சார்பில் இங்கு முதற் பரிசைப் பெற்ற பேனையாரை வந்து ஏற்குமாறு அன்புடன் அழைக்கிறோம்.”

கேட்ட நெஞ்சங்களில் ஓர் அழகம் ஏற்பட்டது உண்மைதான் என்ற கடின குரலும் எங்கெங்கோ ஒலித்தது!

விழா முடிந்த மறுகணம் ஆலமர நிழல் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

எல்லோரும் வெவ்வேறு இடங்களில் தம் கடமையில் ஆழ்ந்து நின்றனர், பேனாக்கள் உட்பட! □□

றிய குழுவினரைச் சென்றடைகின்றதாயினும் தொடர்பியலிற் சிறு சஞ்சிகைகளின் தாக்கமும் பரிமாணங்களும் ஆழ்ந்து நோக்கப்படுகின்றன. கலை, இலக்கியம் தொடர்பான ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் புதிய புதிய அறிவியல் ஆய்வுகள் முதலியவற்றின் வெளிப்பீட்டுக்களமாக அமைதல் என்பவற்றுக்கும் மேலான செயற்பாடுகளைச் சிறு சஞ்சிகைகள் பொறுப்பேற்க வேண்டியுள்ளன.

சிறுசஞ்சிகைகள் பலதரப்பட்டவை. வான்மையினர்க்கானவை (புறபெஷனல்), தொழில் நுட்பவியல் சார்ந்தவை, சமயக் குழுவினருக்கானவை, தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு சிறப்புக் குழுவினர்கானவை, ஆய்வாளர்க்குரியவை, கனங்காத்திரமான நுண்மதியாற்றல் விருப்பினை சுரப்பவை என்றவாறு. ஆரோக்கியமான சிறு சஞ்சிகைகளைப் பாகுபடுத்தலாம். இதேவேளை ஆற்றல் நலங்குன்றிய சிறு சஞ்சிகைகளும் வெளிவருவதைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும்.

தரவடிவிற் சிறு சஞ்சிகைகளிடையே பாரிய வீச்சு காணப்படுதல் போன்று அச்சாக்க அமைப்பிலும் பெரும் வேறுபாடுகாணப்படுகின்றது. புதிய அச்சடிப்புத்தொழில் நுட்பம், புதிய படப்பிடிப்புத் தொழில் நுட்பம், மிக நுண்ணிய கலை நெறியாள்கை என்பவற்றை உள்ளடக்கிய சஞ்சிகைகளும் (உ+ம் நாஷனல் யோகிறிக்) உள்ளன. இச் சந்தர்ப்பத்திற் சிறு சஞ்சிகைகளுக்கும் வெகுசன சஞ்சிகைகளுக்குமுள்ள வேறுபாட்டை நோக்குதல் வேண்டும் மேற்கூறிய தொழில் நுட்ப முன்னேற்ற ஆக்கங்களுடன், கவைப்பனவற்றை "விற்றும்" வர்த்தக நோக்குடன் வெளிவருபவை வெகுசன சஞ்சிகைகளாகும்.

சபா. ஜெயராசா

● தொடர்பியல்

வாசகரும் குறித்த சஞ்சிகையிலே எழுதுவதற்கோ, பங்குபற்றுவதற்கோ கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து கொள்வதற்கோ வாய்ப்புத் தருவது சிறு சஞ்சிகைகளின் பணி. வெகுசன சஞ்சிகைகளில் வாசகரது பங்கு பற்றல், வர்த்தக நோக்கம் சார்ந்ததாக நெறிப்படுத்தப்படும்.

திட்டமிட்டு அமைக்கப்படுவதற்கு ஒப்பீட்டளவிற்கு கூடிய நேர அவகாசத்தைச் சஞ்சிகைகள் கொண்டிருக்கும். இதனால் அவை தகவல்களை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பெற முடியும். கணங்காத்திரமாகக் கருத்துக்களை முன்வைக்கும். சிறு சஞ்சிகைகளுக்குரிய ஆளுமை நாள் இதழ்கள், வர்த்தக சஞ்சிகைகள் என்பவற்றைப் பாதித்தும் வருகின்றன. நாள் இதழ்கள் தமக்குரிய வார சஞ்சிகைகளை "சீரியஸ்" என்று கூறப்படும் உயர்மட்ட வாசிப்புக்குரிய உள்ளடக்கத்தோடு வெளியிட முற்பட்ட பொழுது அவற்றின் விற்பனையும் அதிகரிக்கத் தொடங்கியவை வாசகரின் வாசிப்புத்தரத்தில் ஏற்பட்டுவரும் விருத்தியைக் காட்டுகின்றது.

இவற்றுடன் தொடர்புடைய இன்னொரு நிகழ்வும் ஏற்பட்டு வருகின்றது. வெகுசன நாள் இதழ்கள் தமக்குரிய வளம், ஆற்றல் விநியோக வலைப்பின்னல் என்பவற்றைப் பயன்படுத்தி உயர்மட்ட வாசிப்புக்குரிய சஞ்சிகைகளை வெளியிடத் தொடங்கியுள்ளன.

இவ்வாறான ஆக்கம் நிகழ்ந்து வருகின்ற வேளை சிறு சஞ்சிகைகள் சில தமக்குரிய ஆளுமையை பலத்தை அறிந்து கொள்ளாது வர்த்தக சஞ்சிகைகளினூடாக விளம்பரம் தேட முயல்வதை டேவிட் கொல்புறாக் (1973) போன்ற ஆய்வாளர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர்.

சஞ்சிகை வரிசையில் உலகில் மிக அதிகமாக விற்பனையாகும் "ரீடேர்ஸ் டஜஸ்ட்" சஞ்சிகை உலக விலைஸ் என்பாரால் ஆசம்

பிக்கப்பட்ட பொழுது, தொடக்க காலத்தில் விளம்பரங்கள் அதில் இடம்பெறவில்லை. உள்ளடக்கக் கனதியைக் கொண்டிருந்த அந்தச் சஞ்சிகை படிப்படியாக வர்த்தக இலக்குகளை உள்வாங்கி இருமுகப் பண்புகளைக் கொண்டு வெளிவருகின்ற வேளை அதன் வர்த்தக ஆளுமையானது முற்போக்கான சமூக பொருளாதாரக் கருத்துக்களுக்கு ஆதரவு தருவதாக இல்லை.

உலகளாவிய முறையிலே சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சியானது 'புனைகதையல்லா' எழுத்தாக்கங்களின் வளர்ச்சியோடு இணைந்து வருதல் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய ஒரு தோற்றப்பாடாகும். அறிவு வளர்ச்சியில் இத்தகைய பரிமாணம் தவிர்க்கமுடியாததாகும். சிறப்பாகச் சிறு சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சியிற் காணப்படும் ஒரு பிரதான பரிமாணம் கருத்து நடை என்பவற்றிலே சாதாரண நியமங்களிலிருந்து தூர விலகிச் செல்லும் ஆக்கங்கள் வெளிவருதலாகும். இதுவே சிறு சஞ்சிகைகளுக்குரிய மாற்றிடல் வாத பலமாகும். இதுவே தொடர்புச் செயல் முறையிற் சிறு சஞ்சிகைகளுக்குரிய தனித்துவமாகும். சிறு சஞ்சிகைகளை நூல்கள் போன்று பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய தேவையும் இதனால் உருவாக்கப்படுகின்றது.

நன்கு தெரிவு செய்யப்பட்ட வாசகரையே சிறு சஞ்சிகைகள் சென்றடைவதால் கருத்துக்கள் விளங்கவில்லை என்ற பிரச்சினை சிறு சஞ்சிகைகளுக்கு எழுவதில்லை. நுண்மதி சார்ந்த பயிற்சிக்கும் கற்பனை, கருக்கும், தருக்க முறைமை சார்ந்த முன்னோக்கிய சிந்தனைகளுக்கும் சிறு சஞ்சிகைகள் இடமளிக்கும் பொழுது, மலினமான கற்பனை, எதிர்பார்ப்பு, கிளுகிளுப்பு தருக்கச் சீர்குலைவு என்பவற்றுக்குச் சிறு சஞ்சிகைகள் துணை போகவேண்டியதில்லை. (அவ்வாறு துணைபோதல் வர்த்தக சஞ்சிகையாக மாறுதலுக்குரிய பரிமாணமாகும்)

இலாபநோக்கமின்மை என்ற பண்பா
னது சிறு சஞ்சிகைகளின் நடைமுறை இயக்
கத்துக்குரிய நாளாந்த சவாலாக அமையும்.
இந்தச் சவாலோடு பொருத முடியாமல்
மறைந்த சிறு சஞ்சிகைகள் பலவாயினும்

அவற்றில் வரலாற்றுப்பணி ஒப்பீட்டளவில்
மேன்மை கொண்டதாக அமையும். இதுவே
இடர்களின் மத்தியிலும் சிறுசஞ்சிகைகள்
வெளிவருவதற்கும் புதிதாகத் தோன்றுவ
தற்குமுரிய துணிச்சலைக் கொடுக்கின்றது.

கறுப்பர்களுக்காகப் புலம்பல்.

லாங்ஸ்ரன் ஹியூக்ஸ்
(அமெரிக்க கறுப்பினக் கவிஞர்)

ஒரு காலத்தில் நான்
சிவப்பு மனிதனாய் இருந்தேன்,
ஆனால் வெள்ளை மனிதர்கள் வந்தார்கள்.
கறுப்பு மனிதனாயும் நான் இருந்தேன்,
ஆனால் வெள்ளை மனிதர்கள் வந்தார்கள்.

காட்டிலிருந்து அவர்கள் என்னைத் துரத்தினர்;
வனங்களிலிருந்து என்னை
அவர்கள் எடுத்துச் சென்றனர்.
எனது மரங்களை நான் இழந்தேன்;
எனது வெள்ளி நிலவுகளையும் இழந்தேன்.

நாகரிகமெனும் காட்சிக் கூண்டில்
இப்போது அவர்கள் என்னை அடைத்தனர்
இப்போது,
நாகரிகமெனும் காட்சிக் கூண்டில்
அடைக்கப்பட்ட பலரோடும்
மந்தையானேன் நான்.

தமிழில்: கடலோடி

இன்னும் துயிலுதியோ?

சொக்கன்

“போராட்டத்தினைத் தோற்றுவிக்க வல்ல உந்து சத்தியாகவோ போராட்டத்தின்போது உணர்வூக்கியாகவோ விளங்கக் கூடிய நாவல் படைத்தவர் எவரும் எம்மிடை இல்லை என்று தயங்காது கூறி விடலாம்.”

திய இலக்கிய வடிவங்களாகத் தமிழில் நாவலும் சிறுகதையும் ஏற்கப்பட்டுப் பல ஆண்டுகள் ஆயின. நாவல்முத்தபிள்ளை. சிறுகதை இளைய பிள்ளை. இரண்டிற்கும் இடையிலே ஒரு தலை முறைக்கால இடைவெளி உண்டு. நியாயமாகப் பார்த்தால் முத்த பிள்ளை கூடிய வளர்ச்சியும் முதிர்ச்சியும் கண்டிருக்க வேண்டும். முதிர்ச்சி என்னும் பொழுது அநுபவ முதிர்ச்சியைத்தான் இங்குக் குறிப்பிடுகின்றேன், முதுமையை அல்ல.

ஆனால் நாவலையும் சிறுகதையையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும் பொழுது சிறுகதையின் வளர்ச்சியே பெருமிதம் தருவதாக இருக்கிறது. நாவல் இன்றையும் 'எல்லையறு வரம்பொருள்போல்' இருந்தபடியே இருக்கிறதோ என்று தான் ஐயப்படவேண்டியிருக்கிறது. சிறுகதைக்குக் கிடைத்துவரும் வெளியீட்டுவசதிகள், அவ்வசதிகளால் உண்டான தொகைப் பெருக்கம் என்பவற்றால், நல்லவற்றைத்தெரிவுசெய்யவும் இனங்காணவும் முடிகின்றன நாவலுக்குப் பிரசுர வசதி குறைவு. நாவல் எழுதுவோர் தொகையும் குறைவு. இதனாலேதான் நாவல் இலக்கியத்தில் பின்னடைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு சிலர் காரணம் காட்டலாம். இதில் ஓரளவு உண்மையும் இருக்கலாம். ஆனால் இது முழுஉண்மை அல்ல.

சமூகமுன்னேற்றம், சீர்திருத்தம் என்று சொல்லிக்கொண்டு அவற்றிற்காகவே நாவல்கள் எழுதுகிறோம் என்று ஒரு காலத்தில் சிலர் எழுதினார்கள். இவர்களின் நாவல்களிலே 'உபாத்தியாயர் மனப்பான்மையே' அதிகம் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. இலக்கியத்தரமோ சவலை நிலையைத் தாண்டவில்லை. சமூகப் பிரக்ஞை, எதார்த்தம், தேசிய ஒற்றுமை, மண்வாசனை, பிரதேச மணம் என்று புதிய திசைகளிலே திரும்பிய காலங்களிலெல்லாம் நாவல் இலக்கியம் நிச்சயம் வளரும், வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது, என்றெல்லாம் கட்டியங்கள் கூறப்பட்டன. சில நல்ல நாவல்களும் வெளிவந்தன. ஆனால் இவையும் வெளியீட்டு விழாக்கள், திறனாய்வாளரின் நேசக்கரங்கள் என்பவற்றின் மூலமே தமது வாழ்வையும் வளத்தையும் தேடிக்கொண்டன. இவை கிடைக்காத பொழுது அட்டை போலச் சுருண்டு நசிவுண்டன. பொற்காலங்களையும் அவற்றின் மகோன்னதங்களையும் மீட்டும் தரிசிக்க வைப்பதே எமது குறிக்கோள் என்று கணம் கட்டிக்கொண்டு வரலாற்று நவீனங்கள் படைத்தோர், தங்கள் நாவல்களின் மூலம் மீண்டும் ஒரு பொற்காலத்தை

உருவாக்குவதற்கு, சேதுபந்தனம் அமைக்க உதவிய அணிவளவு கூடச்சேவை சேவை செய்யவில்லை. (இந்தக் குற்றச்சாட்டில் எனது வலக்கைச் சுட்டுவிரல் எனது நெஞ்சையும் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை.)

பாரதியின் கவிதைகள் ஏறக்குறையக் கடந்த எழுபத்தைந்தாண்டுகளைத் தமது ஆயுட்காலமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்தக் காலகட்டத்திலெல்லாம் அவை தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் உள்ளங்களிலே பாதிப்பை உண்டாக்கி அதன் வாழ்வில், வளர்ச்சியில் தமது பங்களிப்பைச் செய்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. புதுமைப் பித்தனின் சிறுகதைகள் சமூகச் சீர்கேடுகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டி ஒரு தலைமுறைக்காலமாவது நிலைத்து நின்று சமுதாயத்தின் மனச்சான்றை உறுத்தி வந்ததோடு, தமது வழியிலே புத்தாக்கங்கள் தோன்றவும் வழிவகுத்தன.

ஆனால்..... நாவல்?

திறனாய்வளவிலாவது நாவல் பற்றி, அதன் இன்றைய போக்குப் பற்றி ஓரளவு தெரிந்திருக்கிறோம். சம்பவங்களைச் சுவையாகவும் விறுவிறுப்பாகவும் வளர்த்துச் செல்வதும் பாத்திரங்களின் இயக்கத்தினை அழகாக உருவாக்குவதும் மட்டும் நல்ல நாவல்களைப் படைக்க உதவமாட்டா என்பது எமக்கு நன்கு தெரியும். சமகால நிகழ்வுகளை அவற்றிற்கான காரணகாரியங்களோடு ஆராய்ந்து அவற்றினூடாக வாசகன் விரும்பாவிட்டாலும், உண்மைகளைத் தரிசிக்கவும் பொய்மைகளை இனங்காணவும் உதவக்கூடிய கலைவடிவங்களாக, இலக்கிய மேதகைமை கொண்டனவாகப் படைக்கப்படும் நாவல்களே நிலைப்பன, பயன்தருவன, சமுதாயத்திற்கு அதன் ஒவ்வொரு நெருக்கடியிலும் நின்று சரியான நெறியிற் செலுத்தவல்லன. அப்படிப்பட்ட நாவல்கள் தமிழில் உள்ளனவா என்பது தான் கேள்வி.

மெக்காலே பற்றி மாக்பீஸ் தாக்கறே என்பவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.' ஒரு வாக்கியம் எழுதுவதற்கு அவர் குறைந்த பட்சம் இருபது நூல்களை ஆராய்ந்தார் ஒரு விவரணத்தை எழுத அவர் குறைந்த பட்சம் நூறு மைல்கள் பயணம் செய்தார். (To write a single sentence he consulted atleast twenty books, to write a description he travelled atleast hundred miles) நல்ல, பயனுள்ள, நீடு வாழ்கின்ற ஒரு நாவலை எழுத வேண்டுமென்றாலும் இந்த அளவு அறிவும், அநுபவமும் எமக்குத் தேட்டங்களாகக் கிடைக்கவேண்டும் என்று நாம் ஏன் கொள்ளலாகாது? ஆய்வுக்கட்டுரைகளுக்கு அடிக்குறிப்புகள் இடமட்டுந்தான் நூற்பயிற்சியும் வெளிக்கள ஆய்வும் தேவை என்பதில்லை.

உண்மைகளோடு உறவாடுவதிலே தமது காலத்தையெல்லாம் செலவு செய்து, தாம் எழுதும் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் பொருள் உண்டு, பயன் உண்டு என்று சங்கற்பம் செய்து கொண்டு எழுதிய நாவலாசிரியர்கள் தாம் காலத்தைவென்று வாழ்கிறார்கள். அவர்களின் நாவல்கள்தாம் சமுதாயம், தனது ஆயுட்காலத்தை வலிதாக்க உதவியும் வந்துள்ளன. இப்படித் தாமும் வாழ்ந்து, தமது நாவல்களால் சமுதாயத்தினைச் சிந்திக்கவைத்துச் செயலுந்தல் பெறவும் செயற்படவும் தூண்டிய நாவலாசிரியர்களிலே லேவ் தல்ஸ்தோய் (Leo Tolstoy) என்ற ருஷ்ய எழுத்தாளப் பேராசான் முன்னணி இடம் வகிக்கின்றார். இவர் எழுதிய 'போரும் அமைதியும்', 'அன்னா கரீனினா' 'புத்துயிர்ப்பு' நாவல்கள் உலகப் புகழ் கொண்டவை. இவற்றுள்ளே 'புத்துயிர்ப்பு' என்ற நாவலை மட்டும் சிறிது நோக்குவோம்.

நெஹ்லுதவ் ருஷ்யக் கோமகன், பெரும் நில உடைமையாளர். விடுமுறை ஒன்றின் போது அவர் தமது மாமிமாரின் வீடு செல்கிறார். அங்கு அவருடைய மாமிமாரின் அரவணைப்பில் வளர்ந்து கணிச

மான கல்வியறிவும் பெற்று அடர்களின் ஊழியத்திலே காலத்தைக் கழித்து வந்த இளம்பெண் கத்யுஷா மீது அவரின் தூய காதல் படர்கிறது. ஆனால் அந்தத் தூய காதல், உலகத்தின் தூசுகளும் அழுக்குகளும் படியாத இளைஞராய் அவர் வாழ்ந்த வரைதான் நீடித்தது. அவர் இராணுவ சேவைக்குச் சென்று பலவகைப்பட்ட ஆட்களுடனும் பழகித் தமது தூய்மையையும் உயர்ந்த குறிக்கோள்களையும் உதிர்த்து வீட்டின் கத்யுஷாவைத் தமது உடற்பசிக்கு உகந்த இரையாகவே கொண்டு விடுகிறார் இதனால் அவள் கருப்பவதியாகிறாள். தமது மனச்சான்றை அந்த வேளையிலே திருப்திப்படுத்த நெஹ்லுதவ் அங்குச் சிறிது பணத்தை அளித்துச் சென்றுவிடுகிறார். அவரின் மாமிமார் அவளின் மாசுண்ட நிலைகண்டு அருவருத்து அவளை வீட்டை விட்டுத் தூரத்தி விடுகிறார்கள். வெளியுலகில் மானத்தையும் வயிற்றையும் நிறைத்துக் கொண்டு வாழ வகையற்றுப்போன கத்யுஷா, மாஸ்லவா என்ற பெயர்மாற்றத்துடன் வயிற்றை நிரப்ப மானத்தைக் கப்பலேற்றிவிட்டு விபசாரியாக மாற நேர்கிறது.

உணவு விடுதியொன்றிலே மாஸ்லவா அங்குப் பணிபுரிந்த ஆண், பெண் இருவரின் தூண்டுதலால் அவர்கள் மயக்கமருந்து என்று தந்த நஞ்சைத் தன்னை அன்றிரவு மட்டும் உடைமையாக்கியிருந்த வியாபாரிக்கு மதுபானத்திற் கலந்து ஊட்ட, வியாபாரி இறந்து போகிறார். அவளும் உணவுவிடுதியூழியரும் முறையே கொலைக்கும் கொலைத் தூண்டலுக்குமான குற்றவாளிகளாக நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்படுகின்றனர்.

நீதிமன்றச் சான்றாயர் (Juror) களுள் ஒருவராய் நீதிமன்றம் வந்த நெஹ்லுதவ், குற்றவாளிக் கூண்டில் எதிர்வரவிருக்கும் தண்டனையை முழுமையாகச் சுமக்கத்தயாராக மாஸ்லவா நிற்பதைக்காண்கிறார். தொடக்கத்தில், தம்மை அவள் அடையாளம் கண்டுவிடுவாளோ என்ற அச்சந்தான்

அவரை அலைக்கழிக்கிறது. அதன் பிறகு அவனின் வீழ்ச்சிக்கும் தூன்பங்களுக்கும் தாமே முழுக்காரணர் என்று மனச்சான்று அவரைச் சித்திரவதை செய்கிறது.

நீதியரசர்களது கவலையினப் போக்காலும் வழக்குத் தொடுக்குநரின் (Prosecutor) தற்றிறன் வெளிப்பாட்டார்வத்தாலும் சான்றாயர்களின் அறியாமையாலும் மாஸ்லவா நான்காண்டுகள் சைபீரியா விற்குநாடுகடத்தப்படும் கடுந்தண்டனைக்கு உள்ளானபோது, நெஹ்லுதவ் அவளை எப்பாடுபட்டாயினும் தண்டனையிலிருந்து விடுவிக்கவும், அது நிறைவேறாது போனால் அவளோடு சைபீரியாவுக்குத் தொடர்ந்து செல்லவும், தமது கொடுமைக்குச் கழுவாயாக அவளை மணந்து வாழ்வளிக்கவும் உறுதியாகத் தீர்மானிக்கிறார், அவ்வாறே அவளை நிழல்போலத் தொடர்ந்தும் தமது முடிவுக்கு அவளையும் இணங்க வைக்கப் பகிரதப் பிரயத்தனம் செய்தும் தம்மை

அக்கினிப் பரிட்சைக்கு உட்படுத்திக் கொள்கிறார். ஆனால் அவள் அவரை மணக்க முடியாது என்று பிடிவாதம் பிடித்துத் தனது சிறைச்சகா ஒருவனை மணந்து கொள்கிறாள். நெஹ்லுதவ் தமது சொத்து சுகங்களையெல்லாம் துறந்து சமுதாயத்தின் அழுக்குகளைத் கழுவவும் அவலங்களைப் போக்கவும் தப்மை முற்றாக அர்ப்பணிக்கின்றார்.

இவ்வளவு தான் 'புத்துயிர்ப்பு'க் கதை, இது போன்ற கதைகள் எவ்வளவோ வந்து விட்டன. ஆகவே இந்தக் கதை ஒன்றும் புதியதல்ல, உண்மையில் இந்தக் கதை கூடப் 'புத்துயிர்ப்பு'க்கு முக்கியமில்லை. ஆனால் தல்ஸ்தோய் கதையினூடாகச் சமுதாயத்துக்குக் கூறும் அதன் இழிநிலைகள், அவற்றிற்கான காரணிகள் அவற்றைக் களைவதற்கான வழிகள் தீர்வுகள் என்பனவே 'புத்துயிர்ப்பு' நாவலை வாழும் இலக்கியமாக மாற்றி விடுகின்றன.

கன்ஸ்தந்தீன் ஸீமனவ் வீன்

“போர் இல்லாத இருபது நாட்கள்”

என்னும் நாவலில் இருந்து

“வேலை இருப்பதால் சகித்துக்கொள்ள முடிகிறது எங்களுக்கு கிடையே சில அழுழுஞ்சிகள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். போர் முனையிலிருந்து தொலைவில் இருப்பதால் தாங்கள் செய்யக் கூடியது எல்லாம் வெற்றிக்காக பிரார்த்தனை செய்வது தான் என்று இவர்கள் நினைக்கிறார்கள். எனக்கோ, பிரார்த்தனை செய்ய நேரம் இல்லை, வேலை தலைக்கு மேல்...”

“...ஒருவனைப் பேணிப்பாதுகாக்க வேண்டும், போரிலிருந்து விலக்கிவைக்க வேண்டும், என்று முடிவு செய்யும் உரிமை நாட்டுக்கே உண்டு. இந்தமாதிரிப் போரில் இருந்துகூட, ஆனால் தானாகவே போரிலிருந்து தன்னை விலக்கிக் கொள்ளும் உரிமை எவனுக்கும், எப்பேர்ப்பட்ட மனிதனுக்கும் கிடையாது...”

தல்ஸ்தோய் நியாய வாதி அல்லர். சட்ட நிபுணரமல்லர். ஆனால் நீதிமன்றங்களிலே தற்பாதுகாப்பற்ற அப்பாவிக்களான எதிரிகள் சட்ட நுணுக்கங்களாலும் அவற்றின் வியாக்கியானங்களாலும் கவலையின்மான தவறுகளாலும் குற்றவாளிகளாக்கப்படுகின்ற அநியாயத்தைச் சட்டத்தோடு அறிவாலும் அநுபவத்தாலும் பல ஆண்டுகள் இணைந்து விட்டவர்களிலும் மிகத்துல்லியமாக அவர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

நீண்ட விவாதங்களாலும் தமதுகள்ளக் காதலியைச் சந்திக்க வேண்டிய அவசரத்தாலும் சிந்தனைத் தெளிவை இழந்த நிலையில் தலைமை நீதியரசர், சான்றாயர்களுக்கு வழங்கிய தமது தொகுப்புரையிலே மாஸ்லவாவின் குற்றத்தின் பாரதாத்தன்மைக்கு அவள் முழுப்பொறுப்பாளியல்லள் என்று எவ்வளவோ விரித்துக் கூறியும் அவளால் நிகழ்ந்த கொலையில் 'சாகடிக்கும் எண்ணம் அவளுக்கு இல்லை' என்ற சொற்றொடரைக் கூற மறந்து விடுகின்றார். இந்த மறதி ஒன்றே அவருடைய தொகுப்புரையை அர்த்தமற்றதாகிச் சான்றாயர்களைப் பிழைப்பிப்படுத்தி விடுகிறது. அவர்களிற்பெரும் பாலானவர்கள் மாஸ்லவா குற்றவாளிதான் என்று கருத்துத் தெரிவிக்கின்றார்கள். நீதியரசர் அவளுக்குக் கடுந்தண்டனை அளித்து விடுகிறார்.

இதனைப் படிக்கும் பொழுது தல்ஸ்தோயின் கூர்ந்தோக்கு மட்டும் புலனாகவில்லை. ஒரு வழக்கின் தொடுப்பு, நடப்பு, விரிப்பு, முடிப்பு என்பவற்றை விபரிக்கக் கூர்ந்த தோக்கு ஒன்றே போதியதாகாது. தல்ஸ்தோய் தொழில்நிபான சட்ட நிபுணர் அல்லர். ஆனால் அவர் சித்திரிக்கும் சட்ட வாதங்கள், விசாரணைகள், உரைகள், தொகுப்புரைகள் என்பவற்றில் அவரது சட்டஅறிவு ஒரு சட்டநிபுணருக்குள்ளளவும் குறைந்ததல்ல என்ற முடிவிற்கே வர வைக்கின்றது, இந்த நிபுணத்து

வத்தை அடைவதற்கு அவர் எத்தனை சட்ட நூல்களை, தீர்ப்புக்களைப் படித்திருப்பார் என்ற பிரயிப்பே உண்டாகின்றது. நீதிமன்ற வருணனையிலே காட்டுகின்ற முழுமையும் மன்றோடு தொடர்பு கொண்ட ஒவ்வொருவரையும் உள்ளும் புறமுமாகச் சித்திரிக்கும் திறமையும் அவர் தமது நாவலுக்காக நீதிமன்றத்தில் பல நாள்களை அல்ல, பல மாதங்களையே கழித்திருக்கவேண்டும் என்ற முடிவுக்கே எம்மை வரத்தூண்டுகின்றன.

நீதிமன்ற நிகழ்வுகள் நாவலின் சிறிய தொகு பகுதிதான். சிறைச்சாலைகள், சைபீரியப் பயணம், சிறையோடு சம்பந்தப்பட்ட உழியர்கள், அதிகாரிகள், இவர்களின் அதிகாரமமை, இரக்கமின்மை, கைதிகள் கைதிகளுக்கு நிகழ்த்தப்படும் கொடுமைகள் அந்தக் கொடுமைகளாலே கைதிகளுக்கு ஏற்படும் மரணங்கள், இழப்புக்கள், சைபீரியக் கொடும் வாழ்க்கை, அந்த வாழ்க்கையோடு பிணைக்கப்படும் மக்களின் அவலங்கள், அவர்களிடையே காணப்படும் அபூர்வ குணவிசேடங்கள், குறைகள் என்று அவர் காட்டும் காட்சிகள் சாதாரண மேலோட்டப்பார்வையாலே பெறக்கூடியனவல்ல.

இவை ஒரு புறமாக, மேல்தட்டு வர்க்கத்தவரின் வாழ்க்கை முறைகள், வக்கிரங்கள், மேட்டிமைகள், குற்றமிழைக்கும் சுபாவங்கள், அவர்களுக்கு அடிப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கையில் உண்டாகும் அந்தரங்கள், அவலங்களை இதற்கு மேல் எதார்த்தமாக எவருமே சித்திரிக்க முடியாது என்ற அளவிற்கு உண்மைத் தன்மை பொதிந்தவையாக உள்ளன.

தமது சமகாலத்தத்து, அரசியல், சமூக, சமய, பொருளாதார, ஆன்மிக, உளவியல் சிந்தனையாளர்களில் நூற்றுக்கணக்கானவர்களின் கருத்துக்களை, நிலைப்பாடுகளை தல்ஸ்தோய் விவரிக்கும் பொழுது அவருடைய ஆழ்ந்த, அகன்ற, நுண்ணிய நூலறிவு மட்டும் புலனாகவில்லை. அவர்

இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வரலாறு என் உள்நாட்டினர்களுக்கு எருவாயிற்று. ஒவ்வொரு ஆண்டும் இந்திய சுதந்திர நாளில் பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் பற்றியகட்டுரைகளை வெளியிட்டு வந்தன. அவற்றைப் படிக்கும் வாய்ப்பு அப்போது எனக்குக் கிடைத்தது. திருப்பூர் குமரண எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அவருடைய அகிம்சைப் போராட்டத்திலும் ஓர் இருப்பு உறுதி இருந்தது. ஆயுதப்போரின் அனுபவங்களைப் பற்றி நான் கற்றுறிந்த அதே வேளை அகிம்சைப் போரின் ஒழுங்குணர்வாலும் கவரப்பட்டேன். இப்போராட்டங்களில் காணப்பட்ட மன உறுதியும் துன்பங்களின் நடுவில் நிற்கும் துணிச்சலும் என்னை உணர்ச்சிவசப்படுத்தின. சின்ன வயதிலேயே இத்தகைய உணர்வுகளில் தோய்ந்துதான் நாமும் ஓர் ஆயுதப் போராட்டத்தைத் தொடங்கினால் என்ன? என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினேன்.

பேட்டி ஒன்றில்

தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் வே. பிரபாகரன்

றுக்கு அவர் அளிக்கும் விளக்கங்களும் வியாக்கியானங்களும் அவருடைய தனித்தன்மையான சிந்தனைத் திறனுக்கும் எடுத்துக் காட்டாயுள்ளன.

இத்தனைக்கும் அடிநாதமாக அமைந்துள்ள அவரின் மனிதாபிமானமும் கருணையும் சத்தியமும் எம்மை அறியாமலே அவருக்குத் தலைவணங்க வைத்துவிடுகின்றன. அவருடைய 'புத்துயிர்ப்பு' நெல்லுதவின் ஆன்மாவிற்கு மட்டும் புத்துயிர்ப்பு வழங்கவில்லை. ருஷ்யாவில் தாழ்வுற்று, நசிவடைந்து, மக்களாய் வாழவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட ருஷ்ய சமுதாயத்தின் கீழ்நிலை மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் புத்துயிர்ப்பு அளித்திருக்கவேண்டும்.

தல்ஸ்தோயின் நாவல்கள், மாக்கிம் கோக்கியின் நாவல் (அன்னை), சிறுகதைகள் முதலியவை 1917 இல் ருஷ்யாவில் ஏற்பட்ட புரட்சிக்கு உந்துதல் அளிப்பதில் பெரும் பங்கு வகித்தன என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை.

பெரும் போராட்டங்கள் நடந்து முடியும்வரை 'எமக்கு என்ன?' என்று அலட்சியத்தாலோ, 'எமக்கு ஏதாவது நிகழ்ந்துவிடும்' என்ற அச்சத்தாலோ ஒதுங்கியிருந்துவிட்டு, அவ முடிந்த பின்பு பழைய வரலாறுகளை மீளவும் நினைவிற் கொண்டு வந்து விரித்து எழுதியதால் பெயர் பெற்ற நாவலாசிரியர்களின் நாவல்கள் சில தமிழ் அணிசெய்கின்றன என்பது உண்மையே. போராட்டத்தினைத் தொற்றுவிக்க வல்ல; உந்து சத்தியாகவோ போராட்டத்தின் போது உணர்வுக்கியாகவோ விளங்கக்கூடிய நாவல் படைத்தவர் எவரும் எம்மிடை இல்லை என்று தயங்காது கூறிவிடலாம். இந்த நிலையிலேதான் எழுத்தாளராகிய எங்களின் சிந்தனை வறுமை, உணர்ச்சி வறுமை, அறிவு வறுமை, படைப்பு வறுமை என்பனவும் இவற்றால் உண்டாகும் நிர்வாணக்கூச்சமும் அம்பலத்துக்கு வருகின்றன. தல்ஸ்தோயின் புத்துயிர்ப்பு வெளியான ஆண்டு 1899. சகோதர எழுத்தாளனே, இன்னும் துயிலுதியோ? வன்னெஞ்சப் பேதையர் போல் வாளாகித்தியோ? என்னே துயிலின் பரிசு! □□

“இந்த ஓட்டமாவடிப் பாலந்தான் எத்தனையைக்கண்டுவிட்டது. இந்தப் பாலத்தில்தான் இந்திய ஆக்கிரமிப்புப் படைபத்து நிமிடத்தில் தன் 36 சிப்பாய்களை இழந்து போனது.”

மீண்டுமோர் பாடம்

மோகனரூபி

ன் 10 -- 1990
அன்று
தொடங்கிய

சமர் இன்று 10வது நாளாக நடைபெறுகிறது. எதிரிகளின் முப்படைகளையும் எதிர்த்து போராளிகள் சளைக்காதுசண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.....

ஓட்டமாவடிப் பாலம் உயர்ந்து கம்பீரமாக உறுதியாகக் கிடந்தது. பாலத்தின் ஒரு முனையில் அப்பாலத்தைக் கடந்துகிராமங்களிற்குள் நுழைந்து - மனித வேட்டையாட சிங்களப்படைகள் ஆவலாகநின்றன.

மற்றைய முனையில் அந்தக் கிராமங்களை காக்க போராளிகள் உறுதியாக அசையாது நின்றார்கள். இந்த ஓட்டமாவடிப் பாலந்தான் எத்தனையைக் கண்டு விட்டது. இந்தப் பாலத்தில்

தான் -இந்திய ஆக்கிரமிப்பு படை பத்துநிமிடத்தில் தன் 36 சிப்பாய்களை இழந்து போனது. எல்லா ஆக்கிரமிப்பு வாதிகளும் இந்தப் பாலத்தில் தான் அடிக்கடி பாடம் படித்தனர்.

11 வது நாளாக,

கடும் சமர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது இந்தப் பாலத்தினுள் எதிரினுழைந்து விட்டால் ஓட்டமாவடி, வாழைச்சேனை, கற்குடா, கறுவாக்கேணி போன்ற கிராமங்கள் அந்த மிருகங்களின் கைபட்டு அழிந்து போய்விடும்.

சங்கர களைத்திருந்தான் ஏனைய போராளிகளும் இதே நிலைதான்.

“என்னால் இனி ஏலாது சங்கரண்ணை” என்றான் ஒருதோழன். ஒரு கணம் சங்கர் நிலைகுலைந்தான். உண்மைதான்..... பத்து நாட்கள் இரவு பகலாக கண்விழித்து.....

எத்தனை கஷ்டங்கள். சங்கர் ஏதோ சொல்வதற்கு வாயைத் திறந்த போது இடை மறித்தான் பாறுக்.

“சங்கரண்ணன் விடக் கூடாது நாம செத்துத் தான் இவனுகள் இந்தப் பாலத்தைக் கடக்கணும்... இந்தப் பாலம் எதிரிகளுக்கொரு பாடமாயிருக்கணும்...” வேங்கைகளுக்கு உரித்தான பாணியிலே பாறுக்கின் பேச்சு அமைந்திருந்தது.

பாறுக், இவன் இந்திய இராணுவம் காலடிவைத்த நேரம் விடுதலைப் புலிகளோடு இணைந்து கொண்டவன். இந்திய இராணுவத்திற்கு எதிராக பல தாக்குதலில் ஈடுபட்டவன். பல முஸ்லீம் இளைஞர்களை இயக்கத்தில் இணைத்தவன். இந்தியப் படை வெளியேறிச் சென்ற பின்பு ஓட்டமாவடி - வாழைச் சேனைப் பகுதிகளின் பொறுப்பாளனாக நியமிக்கப்பட்டவன்.

“சங்கரண்ணன்... எங்கடவாப்பா எனக்கு அடிக் கடி சொல்லுவாரு. இரண்டாம் உலகமகாயுத்தத்தின் போது பிரிட்டிஸ்காரர்கள். ஜப்பான்காரனின் விமானங்களை எதிர்த்து இந்தப் பாலத்திலிருந்துதான் சண்டையிட்டானாம்.. இதைப் போல தான் நாமும் எமது எதிரிகளை எதிர்த்து சண்டையிடுகிறோம். இதை நினைக்க எனக்குச்சந்தோசமாய் இருக்கிறது. இப்படியொரு வரலாற்று மிக்க நிகழ்வில் கலந்து கொள்வதையிட்டு பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன்.....”

பாறுக்கின் குரல் தளதளத்தது.

“பாறுக்..... உன்னுடைய எண்ணமும் செய்கையும் பெருமைக்குரியது. இது வரை நானும் களைத்துத்தான் இருந்தேன்..... உனது பேச்சு..... என்னை மட்டுமல்ல.....”

“சங்கரண்ணன் விடக் கூடாது நாம செத்துத் தான் இவனுகள் இந்தப் பாலத்தைக் கடக்கணும்... இந்தப் பாலம் எதிரிகளுக்கொரு பாடமாயிருக்கணும்...”

துப்பாக்கிகள் மீண்டும் சட சடத்துக் கொள்கிறது பெருமளவு சத்தம் கேட்கிறது. சங்கர் திரும்பிப்பாத்தான் அனைத்து நிலைமையிலிருந்தும் போராளிகளின் ரவைக்கூவிக் கொண்டிருந்தது அன்று நல்லதொரு சண்டைதான். இராணுவம் பின்வாங்கிக் கொண்டது.

ஓட்டமாவடிப் பாலத்தடியில் எதிரிகளை வழிமறித்து நின்ற அந்த தாக்குதல் அணிக்கு சங்கர் பொறுப்பாளனாக இருந்தான் அந்த அணியில் ஒரு குழுவினரு பாறுக் பொறுப்பாளனாக இருந்தான். இருவரின் பேச்சின் தன்மையிலே போராளிகள் புதிய உத்வேகம் கொண்டனர்.

12 வது நாள்.

பாறுக் காலையிலேயே அறிவித்தான்.

“சங்கரண்ணன்... நானும் என்ட பொடி பங்களும் மூன்றுக்கு நிக்ப் போறம் - இவளவு நாளும் சண்டை பிடிச்சு களைச்சு

“திடீரென இராணுவத் தரப்பிலிருந்து ரவை மழை பொழிந்தது. இராணுவத்தின் முன்னேற்றம் அதிகரித்தது. போராளிகளின் இரகசிய நிலைகளெல்லாம் விமானங்கள் மூலம் தாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன

வையளை பின்னுக்கு கூப்பிடுங்கோ”

அன்றிரவு - முன்னேறிவந்த இராணுவத்தினரை முதலாவது நிலையிலேயே பாறுக்கும் அவன் அணியினரும் வழிமறித்து தாக்கினார்கள். முன்னேறிவந்த இராணுவத்தினர் கடுமையான தாக்குதலால் நிலைகுலைந்து போனார்கள்.

13 வது நாள்.

மட்டக்களப்பு நகரப் பகுதிகளுக்கு - அம்பாறை வழியாக புலிகளின் முற்றுகைக்குள் இருந்த இராணுவம் நுழைந்து விட்டது. கும்புறுமுனை இராணுவ முகாமுக்குள் இராணுவம் புகுந்து கொண்டது. கற்குடாப் பகுதிக்கு கடல்மார்க்கமாக வந்திறங்கி விட்டனர்.

14 வது நாள்

விடியற் பொழுது - மழை மேகத்தின் முகில் கூட்டங்களால் இருளாக

கிடந்தது. திடீரென இராணுவத் தரப்பிலிருந்து ரவை மழை பொழிந்தது. இராணுவத்தின் முன்னேற்றம் அதிகரித்தது. போராளிகளின் இரகசிய நிலைகளெல்லாம் விமானங்கள் மூலம் தாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. பாலத்தின் அருகே இருக்கும் கண்ணா பற்றைக்குள் ‘அசிட்’ ஊற்றப்பட்டது.

மிக.....மிக இரகசியமாய் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த கசினைமோர் சிலிண்டர்களை இயக்கும் மறைவிடமும் குறிபார்த்து தாக்கப்பட்டது. இதற்கு பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்ட சூகன் உடல் முழுவதும் எரிகாயங்களையும். செல் குண்டின் சிதறல் துண்டுகளையும் தாங்கி இரத்த வெள்ளத்திலும் - மயங்கிய நிலையிலும் சங்கருக்கு அறிவித்தான். தனது இடத்திற்கு உடனடியாக ஒருவரை அனுப்பிவைக்கும் படி.

சங்கர் அஞ்சியுற்றான்..... என்ன நடந்தது என்று தெரியவில்லை இராணுவம் முன்னேறிக்கொண்டிருக்கிறது. போராளிகளின் நிலைகள் சிதைந்து கொண்டிருக்கின்றன...

“சூகன்., என்னதம்பி...என்ன நடந்தது உனக்கு” வேர்க்கியில் கேட்டான்.

“நான் சொல்லச்..... சொல்ல....கேட்டீங்களா”

“என்ன நடந்தது” சங்கர் மீண்டும் கேட்டான்

“எனக்கு ஒண்டு மில்லை... நிலைகளில் நிற்கிறவங்களை காப்பாற்ற வேண்டியது உங்கட பொறுப்புத்தான்”

சங்கர் அவசரப்படுத்தினான்.

“தம்பி.. சொல்லு...”

“பாறுக்...இப்ப எங்கட ஆளில்ல அவன் போக வேண்டிய இடத்திற்குப் போயிட்டான். அதனால்

“நாங்க சொன்ன பழ மொழி உண்மையாகவே இருக்கட்டும் எங்கட நிலைகளையும் எங்களது உடல்களையும் நசித்துவிட்டு எதிரிகள் செல்லட்டும்”

தான்....இது.....” சங்கர் இடிந்தான். இராணுவம் மிக நெருக்கமாகிக் கொண்டிருந்தது. சங்கர் கட்டளை யிட்டான்.

டுத்து விட்டார்கள். இனி நாங்கள் மோதுவது புத்தி சாலித்தனமல்ல,” என்று சங்கர் கூறினான்.

“இல்ல... அண்ணன்... அவையள் வரமாட்டினம்” நாங்க சொல்ற பழமொழி உண்மையாகவே இருக்கட்டும் எங்கட நிலைகளையும் எங்கட உடல்களையும் நசித்து விட்டு எதிரிகள் செல்லட்டும்” என்று அவர்கள் உறுதியாக சொல்லி விட்டார்கள். சுதா சங்கரின் விழிகளை பார்க்க விரும்பமில்லாமல் நிலத்தைப்பார்த்தான்.

“சகல நிலைகளிலு முள்ள அனைவரும் உடனே வாருங்கள் சிறிதும் தாமதமாக வேண்டாம்” மாறாக சிறிது நேரத்தில் அனைவரது ஆயுதங்களும் வந்தனபல ஆயுதங்களை சுமந்து வந்த சுதா,

“ஓம் அண்ணன் உண்மைதான்... நாம் முட்டாளாகி விட்டோம் எத்தனை தடவை குகன் அண்ணன் உங்களிடம் சொன்னார் ஆனால் நீங்கள் “சுதா வார்த்தைகளை முடிக்க முடியாமல் விழுங்கினான்.

“அண்ணன்.... குகனண்ணன் ஆட்கள் வரமாட்டாங்களாம்...” என்றான். “ஏன்? தம்பி இனி நாங்கள் நிண்டு பிடிக்க ஏலாது பாறுக்கும் அவனது கூட்டாளிகளும் இராணுவத்துடன் சேர்ந்து எங்களது இரகசிய இடங்களை காட்டிக் கொ

“தம்பி..... அதுக்காக குகன் எனக்கு என்ன தண்டனை வேண்டுமானாலும் தரட்டும் உடனே அவன்களை கூப்பிடு” சங்கரின் குரல் தளதளத்தது. அவனால வேதனையை தாங்க முடியாமல் இருந்தது. இதயம் அழுதது.

“தம்பி”....கர... கரத்தது சங்கரின் குரல். இராணுவ கவச வாகனங்கள்... நிலைகளையும் எமது போராளிகளின் உடல்களையும் நசித்து ஓட்டமாவடிக்குள் புகுந்தன.

சங்கரின் கண்கள்..... இரத்தச் சிவப்பாகின.

□□

இனி

தொப்புள் கொடியில்
பூத்த சிறுமலர்,
தத்தித் தத்தித்
தளிர் நடை நடந்து,
வீரித்த கனவுகளின் முற்றம்

● கி. பி. அரவிந்தன்

ஒரு நொடி
ஒரு கணம்
ஓரிமைப் பொழுது
கண் முடித் திறப்பதற்குள்
அது நிகழ்ந்தது
குத்தென
சாய்ந்து சரிந்து
சட்டென
மேலெழ நிமிர்சையில்
எச்சமிட்டது
,யார் தலையில் விடியுமோ?
கண்களை உரசும்
சூரிய தெறிப்பு.
முகிலுக்குள் மறையும்
உயிர் கொத்திப் பருந்து
மணிதம் உறைந்து
உயிர்த்தது
"குடிமனைக்குள் போடுறானே
கோதாரியில் போவான்
கடவுளே கண்ணில்லையா?"
மண்ணை வாரி
வார்த்தைகளை விசிறி
காற்றைச் சசித்து.....
எங்கே
என் வீடு
என் முற்றம்?
சின்னக் குருவிகள்
தம் வியர்வைக் குழையலில்
தொட்டிழைத்த கூடு

முற்றத்து வீளிம்பில்
மாலைக் காற்றுக்கு
மணம் சேர்த்த மல்லிகை
காலை இளம் மலர்வுடன்
வணக்கம் சொல்லும் செம்பரத்தை
குலை தள்ளிக் கிடந்த
பச்சை வரழை,
எல்லாமே எல்லாமே
எங்குற்றது.....?
என்னவாயிற்று.....?
குண்டுகள்
சப்பித் தின்று
துப்பிய எச்சத்துள்
பால் மாப்பேணி,
அலுமினியக் கோப்பை,
குழந்தையின் துப்பி
எப்படித் தேட?
இந்தியச் சிப்பாயே
உனது நாட்களில்
என்னவாய் முனிந்தாய்?
"ஆளுக் கொரு வீடு
வீட்டுக்கொரு கிணறு
கிணற்றுக்குள் ஏண்ணீர்.....
வெந்து அலிந்து
பொசுங்கிக் கருகி
உடைந்து நொருங்கி
சிதைந்து சிதிலமாய்ச்
சிதறிக் கிடக்குது
எனக்கென்றொரு
வீடு
இனி
அதுவும் இல்லையென்றாயிற்று
இனி □

ஒரு மாவீரனின் நாட்குறிப்பிலிருந்து.....

மேஜர் ரெட்டி
இரண்டராஜா
அந்தோனிதாசன்
மன்னார்

மேஜர் ரெட்டி: பல களங்களில் முன் நின்றவர். ஆனையிறவு இராணுவத் தளம் மீதான தாக்குதலின் போது பல சாதனைகள் புரிந்தவர்.

முதல் நாள் யுத்தத்தில் உல்லாச விடுதி முகாமை முதலில் அடைந்தவர்.

இரண்டாம் நாள் யுத்தத்தில் உப்பளப்பகுதிக் காவலரணை முதலில் அடைந்தவர்.

இருபத்தி நாலாம் நாள் முள்ளியானில் இராணுவத்தினரைச் சுற்றி வளைத்துத் தாக்கி அழித்த போரில் வீரமரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டவர்.

உல் வேறு பிரச்சனைகளால் ஒரு நிமிடம் கூட தூக்குப் பிடித்து நிற்க முடியாத சூழ்நிலை எதிர்ப்படும் போது எங்கள் மனவுறுதிகான் அதை எதிர்த்து நின்று வெற்றி பெறத்துணை நிற்கும். இதை நீங்கள் மனப்பூர்வமாக நம்புங்கள். மற்றவர்களுக்குத் துணையெல்லாம் இரண்டாம் பட்சம். □

05 - 07 - 1990

ஒரு மகனைத் தாய் எப்படி வளர்ப்பாளோ அதை வீடக் கட்டுப்பாடாகவும் நல்ல பழக்கவழக்கங்களோடும் எம்மைத் தலைவர் வழி நடத்துகின்றார். கட்டுப்பாடு மட்டுமன்றி, மாவீரராகவும் எம்மைத்தலைவர் வளர்க்கின்றார். □

13 - 09 - 1990

சங்கர் அண்ணன். இவருடன் நான் மறக்க முடியாத அளவிற்குப் பழகினேன். நாங்கள் 3, 4 மாதங்கள் பழகினாலும் எங்களது அன்பும் பாசமும் ஒருவராலும் மறக்க முடியாதது. இவர் சாவதற்கு முதல்நாள் அவருக்கு கடிதம் எழுதிக் கொடுத்து விட்டேன் அடுத்தநாள் கேள்விப்பட்டேன் சங்கரண்ணன் வீரமரணம் என்று, நானும் ஒருநாள் வீரமரணம் அடையத்தான் போகின்றேன் ஆனால் எனக்கு முன்னால் போபவர்களை நினைத்துக் கவலைப்படுகின்றேன் இவ்வளவு நாள பழகி ஒன்றாகச் சேர்ந்து சாப்பிட்டு அன்பும், பாசமாகவும் இருந்தும் எத்தனையோ பேரை இழந்திருக்கின்றோம். ஆனால், நீங்கள் விட்டுச் சென்ற பாதையை நிச்சயம் நிறைவேற்றுவேன். உங்கள் ஆத்மா சாந்தியடைய தயிலீழத்தில் கொடிபறக்கும். □

01 - 11 - 1990

நாம் உலகிலேயே வித்தியாசமாகப் போராடுகின்றோம். ஏன் என்றால், எதிரியிடம் சண்டையிட்டுத்தான் ஆயுதம் எடுத்துத்தான் எமது போராட்டத்தை வளர்க்கின்றார் எமது தலைவர். வேறு நாடுகள் எங்களுக்கு உதவி செய்யவில்லை நாங்கள் இன்றைக்கும் உறுதியோடுதான் சண்டை செய்கின்றோம். எத்தினையோ, எமது போராடிகள் அவர்களின் உயிரைக் கொடுத்துத்தான் எதிரியிடமிருந்து ஆயுதத்தை எடுக்கின்றார்கள். நாம் இன்று எவ்வளவு கஸ்டங்களுக்கு மத்தியில் போராடுகின்றோம். நாளை சுதந்திரம் பெற்று தயிலீழத்தை மக்கள் காணப் போகிறார்கள். □

07 - 11 - 1990

அன்பும் பாசமும் கொண்ட எங்கள் அண்ணன்குடும்பத்திற்கு நான் எழுதுவது என்ன என்றால், நான் என்னை பற்றி எழுதுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. உங்களை பற்றியே அறிய ஆவலாய் உள்ளேன். நீங்கள் உங்கள் மகனை இயக்கத்திற்கு சேர்த்து விட வேண்டும். நான் இன்று இருக்கலாம். நாளை இல்லாமல் போகலாம். எனது போராட்டத்தில் உங்கள் பிள்ளைகளையும் சேர்க்க வேண்டும் □

01 - 12 - 1990

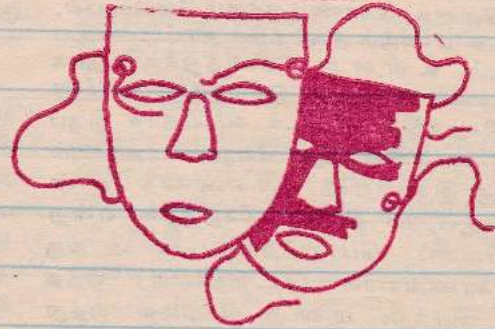
நாடக அரங்கம் ஒரு நோக்கு.

குழந்தை

ம. சண்முகலிங்கம்

அரங்கு' என்பது வெறுமனே பல கைவினைகளின் தொகுதியோ, இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியோ, நுட்பங்களின் கூட்டிணைப்போ, அன்றி, இவை அனைத்தையும் உள்ளடக்கி மட்டும் நிற்கும் கலை வடிவமோ அல்ல. அது ஒரு வாழ்வு; அதுவே மக்கள்; மக்கள்; தம்மிலிருந்து கலை படைப்பீதே அது.

கலைகளுள் மிகவும் சர்வவியாபகமான கலை அரங்கக்கலை. ஏதோவொரு வடிவில் தனது அரங்கைக் கொண்டிராத பண்பாடு உலகில் எங்கும் இருந்ததில்லை காரணம், தமக்கு மிகவும் அத்தியாவசியமான மிகவும் அறிவைத்தருகின்ற மிகவும் உற்சாகத்தைத் தருகின்ற, அனைத்தையும் மக்கள் செய்து வெளிப்படுத்துவதும், சாட்சியாயிருத்தலுமான கலையே அரங்கக்கலை.

அவ்வரங்கு, ஒரே வேளையில் காட்சிப் பெட்டகமாகவும் கருத்தரங்கமாகவும் உள்ளது. அவ்வாறு இருப்பதன் மூலம் சமூகமொன்றின் கருத்துக்கள், கால வண்ணங்கள். ஒழுக்கப் பண்புகள், களிப்பூட்டல்கள் யாவும் காட்சிக்கு வைக்கப்படுவதோடு, அதன் மோதல்கள், இரண்டக நிலைகள், அரும்பாடுகள் அனைத்தும் அங்கு விவாதிக் கவும் படுகின்றன. அது அரசியல் முதல் அழகியல்வரை, சமயம் முதல் சரித்திரம் வரை அனைத்துத் துறைகளிலும் தனது பங்களிப்பைச் செய்து வந்துள்ளது. அரங்கு நுழையாத துறை என்று எதுவும் இருப்ப தரிது.

அனைத்துக்கும் மேலாக, "அரங்கு" என்பது ஒரு "வாழும்" கலைவடிவமாகும்; அது ஒரு செயற் பாங்கு, காலம், உணர்வு, அனுபவம் என்பவற்றில் நின்று கரையும், கலக்கும் ஒரு நிகழ்வு. நாடகங்களும் அரங்கங்களும் லப்பிரதானமானவை; (நாடகம்) ஆடுதலும் (நடித்தற்) செயல் புரிதலுமே முக்கியமானவையாகும். எனவே, அரங்கு என்பது ஒரு நிகழ்வு, ஒரு சம்பவிப்பு என்ற நிலையிலேயே தன் சிறப்பினைப் பெறுகி ருது. இப்பண்பே அரங்குக்கு நிகழ்காலத் துக்குரியதன்மையினையும், உடன் நிகழும் தன்மையினையும் ஏற்படுத்தி அதன் சிறப் பியல் பாகவும் அமைந்து விடுகிறது.

வாழ்வினைப் போன்று அரங்கும் பல முரண்படு நிலைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது - அது ஒரு கணத்துக்கு, அதாவது, நிகழும் வேளைக்கு மட்டுமூரிய சிறப்பினைக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், அதனை மீண்டும் நிகழ்த்திக் காட்டக்கூடிய தாகவும் உள்ளது. கணத்துக்குரியதாக இருத்தலில் வாழ்வை ஒத்ததாகவும், மீண்டும் நிகழ்த்திக் காட்டக் கூடியதாக இருப்பதில் வாழ்விவிருந்து வேறுபட்டதாகவும் அரங்கு இருக்கிறதே என எண்ணத் தோன்றும். ஆயினும் திரும்ப நிகழ்த்தல் என்ற பண்பினைப் பொறுத்தவரையில் அரங்கு மதக் கரணங்களை (சடங்குகளை) ஒத்த தாக இருந்து, மனித வாழ்வை ஒத்து நிற்கிறது என்பர்.

அரங்கின் முரண்படு நிலைகளை மேலும் நோக்குவோமாயின் பின்வருவன வற்றைக் காணமுடியும் - அது தன்னிய லார்ந்ததாக அல்லது தன்னெழுச்சியான தாக இருப்பினும் ஒத்திகை பார்க்கவும் படுகிறது; அது அனைவரும் பங்குகொள் றும் பான்மையைப் பெற்றிருப்பினும், அளிக்கை செய்யப்படுவதாகவும் உள்ளது அது நிஜமானதாக இருப்பினும் பாவனை செய்தல் என்பது இருக்கிறது; (நடிகள் நிஜம்; அவன் உருமேற்கொண்டு செய்து காட்டும் பாத்திரம் அவனால் பாவனை செய்யப்பட்ட ஒன்று - நிஜமானதல்ல; காட்சியமைப்புப் போன்ற ஏனைய அரங்க மூலகங்களும், நடிகனைப் போன்றே, தம்மி யல்பின் நிஜத்தையும், தாம் குறிக்கும் ஒன்றினைப் பாவனை செய்தும் நிற்கின் றன); அது புரிந்து கொள்ளக் கூடிய ஒன்றாக இருப்பினும் தெளிவற்றதாகவும் உள்ளது; பார்வையாளர் அரங்கில் நிகழ் வதை நம்புகின்றனர் என்ற போதிலும் அவர்கள் நம்புவது மில்லை (நம்புதல், நம் பாமை என்ற இரட்டை நிலையில் அரங்கில் பார்வையாளர் இருப்பர், முற்றிலும் நம் பாத நிலையில் இருந்தால் அவர்கள் அரங்கு தரும் அனுபவத்தைப் பெறத் தவறிவிடுவர். அதேவேளையில் முற்று முழுதாக நிஜமென நம்பிவிட்டால் உள்ளத்துக்குரிய அனுபவத் தைப் பெறமாட்டார், எனவே, அரங்கில் பார்வையாளர் 'அறிதுயிலை' ஒத்ததொரு நிலையில் இருப்பவர் எனலாம்); மேலும், பார்வையாளர் அரங்கில் நிகழ்வனவற் றோடு ஈடுபாடு கொண்டவராக இருக்கும் வேளையில் விவகியும் நிற்கின்றனர்.

இத்தகைய முரண்படு நிலைகள், அரங் கின் தன்மையிலுள்ள குறைபாடுகளாலும் பலவீனங்களாலும் முளைவிடுவனவல்ல; அவைதாம் அரங்கின் பலமெனக் கருதப் படுபவை; அதாவது, மனிதவாழ்வின் தெளி விண்மை என்ற தன்மையுடனும் முரணணித் தன்மையுடனும் அரங்கு கொண்டுள்ள உறவாலும் அக்கறையாலுமே அத்தகைய முரண்படு நிலைகள் அரங்கின் பலமா

கின்றன. அங்கு வாழ்வினை மிகவொத்த தாகவுள்ள கலைவடிவமாவதற்கும் இதுவே காரணமாகிறது. "இது, இதுவேதான்" என்ற ஐயந்திரி பற்ற தெளிவு நிலவாமை வாழ்வுக்கும் அரங்குக்கும் பொதுவாக உள்ள நிலையாகும்; அதுவே அவற்றின் இயங்கியல் திறனாகவும் அமைகிறது.

இவ்வாறு பல வழிகளில் வாழ்வினை ஒத்திருக்கும் "அரங்கு" ஒரு சமூகக் கலையாக விளங்குவதில் வியப்பில்லை. அரங்கு, தான் வாழும் உலகினைக் குறுகத்தறித்த தாக நிற்கிறது. (இவ்விடத்தில் நாம் "வாழ்வின் ஒரு துண்டு," "வாழ்வின் கண்ணாடி," என்ற கோட்பாடுகளைக் குறிப்பதாக மயக்கல் கொள்ளாதிருத்தல் அவசியம்.) மனித இனம் அதன் மாறிலி) (மாறாது, நிலையாக நிற்கும் பொருள்.. மனிதன் அதன் ஆய்வுப் பொருளாகவும், விளிக்கப்படுபொருளாகவும் இருப்பதன் காரணமாகவே, அரங்கின் உலகப் பொதுமைப் பண்பு பிறக்கிறது. அரங்கு மக்கள் மயமானது.

செயலை அடித்தளமாகக் கொண்ட ஆற்றுகைக் கலைதான் அரங்குக் கலை. அச் "செயல்" என்ற அடித்தளத்திலூடாக, வாழ்வினை ஒத்ததொரு தோற்ற நிலை மூலம், மனித அனுபவத்தின் இயல்பும் வீச்சும் நோக்கப்படுகிறது. வேறுவகையாக இதனைக் கூறுவதாயின், மனித நிலைப்பட்டிருத்தல் என்பதனை மிகவும் துல்லியமாக ஆய்ந்தறிந்தும், பிரதிநிதித்து வப்படுத்தியும் நிற்கும் கலை வடிவமே அரங்கம்.

"நாடகம் ஒரு சிந்தனைக் களஞ்சியமாகவும், மாணச்சாட்சியின் தூண்டு கோலாகவும், சமுதாய நடத்தையின் விளக்கமாகவும், விரக்தி, சோர்வு, ஆசிரவற்றை விரட்டும் படைக்கலமாகவும், மனித வளர்ச்சியின் ஆலயமாகவும் இருக்க வேண்டும்" என்று ஆங்கில நாடகாசிரியர் பேர்னாட் ஷோ கூறுகிறார்.

எந்தவொரு கலையும் மனித உணர்வைக் குறியீடாக வெளிப்படுத்துகிறது என்பர். அந்த வகையில், வாழ்வினை ஒத்ததாகவும், மனிதனை ஆய்வுப் பொருளாகவும் கொண்ட நாடகம், மனிதனின் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாக அமைவதில் வியப்பில்லை.

மனித முரண்பாட்டின் மோதலின் கதையே நாடகம் எனக் கூறப்படுவதுண்டு. இக் கூற்று வாழ்வுக்கும் நாடகத்துக்கு மிடையிலுள்ள மிகவொத்ததன்மையை மேலும் வலியுத்துவதாக அமைகிறது. பல்வேறுபட்ட முரண்பாடுகளின் மொத்தத் தொகுதியே வாழ்வு, எனக் கூறுமளவுக்கு வாழ்வு முரண்பாடுகள் மலிந்ததொரு களமாக இருப்பதை நாம் காண்கிறோம். முரண்படு நிலையிலுள்ள மனிதனையே நாடகம், அரங்கில் விட்டு ஆய்வு செய்கிறது. மனித முரண்பாடுகள் பல மட்டங்களில் நிகழ்கிறது - தனியொருவர்தன்னுள், இன்னொருவருடன், சமூகத்துடன், கோட்பாடுகளுடன் முரண்படுதல் என்ற நிலையிலும்; இனம் இனத்தோடு, மதம் மதத்தோடு, நிறம் நிறத்தோடு, வலயம் வலயத்தோடு என்ற நிலையிலும் முரண்பாடுகளும் மோதல்களும் பல மட்டங்களில் நிகழும், இம்மோதல்களால் விளையும் சிந்தனைகள், உணர்வுகள் என்பன வாழ்வில் செயல்களாக மாற்றம் பெறுவது போன்று, நாடகத்திலும் இயக்கமாக செயலாற்றுகையாக வெளிப்படுகின்றன. இவ்வியக்கமே நாடகத்தைச் "செய்தற்" கலையாக்குகின்றது; பார்த்தலுக்குரிய கலையாக்குகின்றது; அரங்கைப் "பார்த்தலுக்குரிய" இடமாக்குகின்றது.

இதனால், "செய்தலும்" "பார்த்தலும்" ஆற்றுகையில் இன்றியமையாத தொழிற்பாடுகளாக அமைந்து விடுகின்றன. செய்தலைப் புரிவோர், அதாவது செயலை நிகழ்த்திக் காட்டுவோர் "ஆற்றுவோர்" எனவும், அச் செய்து காட்டலைப் பார்ப்போர் அவையோர் அல்லது பார்வையாளர் எனவும் கருதப்படுகின்றனர். இவ்விருசா

ராரும் இல்லாது அரங்கம் இருக்க முடியாது. எனவே தான், அரங்கின் மூலகங்களுள் ஆற்றுவோரும் (நடிகர்) அவையோரும் (பார்வையாளர்) மிக முக்கியமான மூலகங்களாக இருப்பதைக் காணலாம்.

ஆயினும், அவையோர் வெறும்னே வாளாலிடுந்து. செய்து காட்டப்படுவதை 'நுகர்வோராக' மட்டும் இருக்கின்றனரா என்ற வினா எழுகிறது. அந்தச் செய்து காட்டின் சிருஷ்டியில் பார்வையாளருக்குப் பங்கில்லையா? சலனப்படம் அல்லது தொலைக்காட்சிப்படம் எளில் அதில் பார்வையாளர் வெறும் 'நுகர்வோர்' மட்டுமே அவர்களால் அவ்வாற்றுகைகளில் எந்தவொரு பாதிப்பையும் ஏற்படுத்திவிட முடியாது. இவர்களின் எதிர்வினைகள் சினிமா, தொலைக்காட்சிப் பொறிகளில் எந்த வித விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தி விடாது. காரணம், அவை உயிரற்ற பொறிகள் ஆனால் அரங்கின் ஆற்றுவோர் உயிரும் உணர்வுமுள்ள மனிதர் வாழும் மனிதர்; அதனாலேயே அரங்கம் 'வாழும்' அரங்கமாகிறது. நாடகம் அரங்கம் ஒரு வாழ் நிலையிலிருக்கின்ற, உயிர்த்திறம் கொண்ட கலை என்பதுவே அதன் தனித்துவமாகும். 'வாழும்' கலைஞர், 'வாழும்' பார்வையாளர் ஆகிய இருசாராரும் இணைந்த மூலமே அரங்க ஆற்றுகை சாத்தியமாகின்றது. ஒரு ஆற்றுகையின் வெற்றிக்கு மட்டுமன்றி, அதன் தோல்விக்கும் கூட, ஆற்றுவோருடன் பார்வையாளரும் சேர்ந்தே பொறுப்பு வகிக்கின்றனர் என்ற கருத்தை நாம் இங்கு கவனத்தில் கொள்வது அவசியம்.

ஆற்றுகையின் தன்மைக்கும், பண்புக்கும், மோடிக்குமையைப் பார்வையாளரின் பங்கு கொள்ளல் அளவு வேறுபட்டிருக்கும் எனலாம். சில வகை ஆற்றுகைகளின் போது பார்வையாளர் சாத்விக நிலையிலிருந்து தமது உணர்வால் மட்டும் பங்கு கொள்வர். வேறு சில ஆற்றுகைகளில் அவர்கள் தமது உள்ளத்தால், அறிவால் பங்கு கொள்ளும் நிலை ஏற்படும். மேலும் பல ஆற்றுகை முறைகளில் பார்வையாளர் அறிவால் மட்டுமன்றித் தமது பௌதிக வெளிப்பாடுகளாலும் ஆற்றுகையில் பங்கு

கொள்வர். எந்த வகையில் நோக்குமிடத்தும், பார்வையாளரின் பங்கு கொள்ளல் இல்லாது ஆற்றுகை முழுமை பெறாது என்பது மட்டும் உண்மை எனலாம்.

எனவே, நாடகம் / அரங்கம் ஒரு கயேச் சையான கலை வெளிப்பாடு எனக்கருதுவது தவறாகும். அதற்குச் சில சமூகக் கடமைகள் உள்ளன வாழ்வில் காண்பனவற்றினதும் நிகழ்வனவற்றினதும் எதிர்வினைவாகவே நாடகம் இருந்து வந்துள்ளது உலகப் பொது நிலையில் வைத்து இனங்கண்டு கொள்ளக் கூடியதாகவும், புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாகவும், வாழ்வு பற்றி மனிதன் செய்யும் வியாக்கியானமே கலை என்பர். கடந்த கால அனுபவங்களால் ஏற்பட்ட படிமங்களை மீளவும் நினைவுக்குக் கொணர்ந்து மனிதன் தனது கருத்துக்களைக் கற்பனை கலந்து படிமங்களாகக் கலை மூலம் வெளிப்படுத்துகிறான். அப்படைப்பு வாழ்வு அன்றி வேறு எதுவுமில்லை எனக் கூறக் கூடியதாக இருப்பினும்; வாழ்வைப் போன்றதாக இருப்பினும், வாழ்வும் கலையும் ஒன்றல்ல; கலை வாழ்வு பற்றிய கலைஞனின் வியாக்கியானமே அன்றி, வாழ்வின் மறுபதிப்பாகாது.

அத்தகைய கலைப்படைப்பொன்று உணர்வையும் சிந்தனையையும் தூண்டவேண்டும்; தூண்டாத எதுவும் கலைப்படைப்பெனப்படமாட்டாது கலைப்படைப்பின் எதிர் வினையாக, பார்வையாளரிடத்து சிந்தனை தூண்டப்படவேண்டும். அச்சிந்தனை, வாழ்வு பற்றிய தொரு ஆழமான உணர்வையும், வாழ்வோடு மனிதனுக்குள்ள உறவையும் வெளிப்படுத்துவதாக அடையும்.

இந்த வகையிலேயே, வாழ்வோடும், மனிதனோடும் மிக நெருக்கமாகவுள்ள நாடக / அரங்கக்கலையானது வெறுமனே ஒரு கனிப்பூட்டலுக்கான நிகழ்வாக அமையாது. வாழ்வின் அர்த்தங்கள் வழங்கப்படும் இடமாகவும், மனித முக்கியத்துவங்கள் கண்டுபிடிக்கப்படும் இடமாகவும், அனைவரும் இணைந்து உண்மைகளைத் தேடியடையும் இடமாகவும் கருதப்பட்டு வருகிறது. □□

இன்றைய நிகழ்வில், அன்றைய நினைவுகள்.

கரும்பறவை

மி

துவெடியில் சிக்கினதில் பைப் பண்ணைக்குக் கால்போட்டுது” வீதியில் கண்ட போராளியொருவன் இப்படித் தெரிவித்தான். “மானிப்பாயில் தூணை ஆள்?” என்று கேட்டேன். “ஓமோம்” என்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தான் அவன். பைப்பைப் பார்ப்பதற்காக மானிப்பாய் வைத்தியசாலைக்குச் சென்றேன்.

“ஆ...வாங்கோண்ணை” என்று சிரித்தபடியே வரவேற்றார் பைப். கட்டிலிலிருந்தபடியே கதைக்கத் தொடங்கினார். துண்டிக்கப்பட்ட காலைப் பார்த்ததும் வேதனை தோன்றினாலும், அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், “என்ன? கிட்டு, எஞ்சினியர் கோஷ்டியில் சேர்ந்திட்டீங்களாம்” என்றேன். “ஐயோ அண்ணை இப்பிடி அறுக்காதேங்கோ” என்றபடியே என்னை உட்காருமாறு சைகைகாட்டினார்.

வழமையான எமது சீண்டல் கதைகளுக்குப் பின், “என்ன மாதிரி நடந்தது?” என்று கேட்டேன். அதை விபரிக்கத் தொடங்கினார். முடிவில் கால் போட்டுதெண்டவுடன என்னோட நிண்ட யெடியள் பதறீட்டாங்கள் நான் அது பிரச்சினையில்ல. வோக்கியத் தா’ எண்டு வேண்டி, ‘நேற்று நாங்கள் ஒரு அண்ணைக்குக் காசு குடுத்தம்... அவர் செய்த மாதிரி நானும் செய்ய... திட்டன். பிரச்சினையில்ல. கெதியா வந்திடுவம்’ எண்டு அறிவிச்சன்.

அதுக்கு முதல் நாள் தான் ஒரு பொதுமகன் தன்ரை வீட்டைப் பார்க்க வந்த போது மைன்ஸ்சில அம்பிட்டு கால் போனது. அப்ப நாள் தான் போய் அவருக்கு செலவுக்கும் காசு குடுத்து ஆஸ்பத்திரிக்கும் அனுப்பி வைச்சனான். அது தான் அவரைப் போல நானும் செய்திட்டன் எண்டால் விஷயம் விளங்கும் தானையெண்டு இப்பிடி அறிவிச்சன்," என்றார்.

கால் போன நிலையிலும் இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ளும் ஆற்றல் எப்படி எமது போராளிகளிடம் தோன்றியது? அந்தக் கணத்தில் இந்தக் கேள்வி தான் என்னுள் எழுந்தது. அதற்கான பதிலையும் நானே எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். "எல்லாம் வளர்ப்பு முறை!" என் மனம் 1982 ஆம் ஆண்டுக் காலத்தை நோக்கிப் போனது.

1982 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 27 ம் திகதி அதிகாலை 4-00 மணியளவில் சாவகச்சேரி காவல் நிலையத்தின் மீது தாக்குதல் தொடுக்கப் போய்க் கொண்டிருந்தோம். உரணிதில்லையம்பலப்பிள்ளையார் கோவிலுக்கு நேர்த்திக் கடனுக்குப் போக வேண்டும்" என்று கூறி ஒரு சிற்றூர்தியை ஒழுங்கு பண்ணியிருந்தோம் அந்தச் சிற்றூர்தி நாம் குறிப்பிட்டபடி இராசபாதைக்கு வந்ததும், சாரதியையும், நடத்துனரையும் கட்டிப்போட்டு அந்தச் சிற்றூர்தியையே தாக்குதலுக்குக் கொண்டு சென்றோம். அந்தக் காலத்தில் இது போன்ற நிகழ்வுகள் தவிர்க்க முடியாதவை. இதில் உள்ள சரி சீழையை இன்றைய காலகட்டத்துடன் வைத்துக் கணிக்க முடியாது. கடத்தப்பட்ட சிற்றூர்தியை சங்கர் செலுத்தினார்.

எமது முதலாவது, காவல் நிலையத் தாக்குதல் அது. எமது சிந்தனையெல்லாம், அந்தக் கட்டடம் - அதில் உள்ள ஆயுதங்கள் - எதிர்க்க வருவோரை எப்படிச் சுடுவது? போன்றவற்றில் தான். சங்கர்,

சீலன், மாத்தயா, புலேந்திரன், ரகு, சந்தோஷம், ரஞ்சன், அருணா, நான், ராமு - எல்லோர் கைகளிலும் இருந்த ஆயுதங்கள் தான் ஏறக்குறைய இயக்கத்தின் மொத்தப் பலம். இதில் ஏதாவது தவறு நிகழுமாயின், தமிழீழப் போராட்டத்தின் சரித்திரம் மாற்றமடைந்திருக்கும். அப்படியிருந்தும் இப்படியொரு தாக்குதலுக்குத் திட்டமிட்டான் சீலன், இந்தியாவில் வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த தலைவரிடம் இத் திட்டத்திற்கான அங்கீகாரத்தையும், ஆசிரியையும் பெற்றிருந்தான் அவன்.

தென்மராட்சிக்குள் வாகனம் போகும் போது அவன் கேட்டான், "தற்செயலா எங்களில் ஆராவது செத்தா...?" எங்களில் எவருமே பதிலளிக்கவில்லை. தாக்குதல் சம்பந்தமான விடயங்களில் ஒருவருடைய குரல் மட்டுமே ஒலிக்க வேண்டுமென்பது ஒரு காரணம். ஆனால் இதற்கு எமக்குப் பதிலும் சொல்லத் தெரியவில்லை, தொடர்ந்து பதிலையும் அவனே சொன்னான். "ஆர் செத்தாலும் தாக்குதல் நடக்க வேணும், எனக்கு ஏதாவது நடந்தா மாத்தயா சொல்லுறபடி செய்யுங்கோ...." நாம் தலையாட்டினோம். (சம்மதித்தோம்)

பெற்றோல் நிலையச் சந்தி வழியாக கண்டிவீதியில் வந்த சிற்றூர்தி படிப்படியாக வேகத்தைக் குறைத்து, காவல் நிலையத்திற்கு முன்னாலுள்ள வளைவில் நின்றது. எல்லோரும் வேகமாக வரிசையில் இணைந்து கொண்டோம் புலிகளின் மரபுப் படி தாக்குதல் அணியின் முன்பாக சீலன் நின்றான். வண்... கு.....நீ.....குணிந்த படியே வேகமாக ஓடினோம். எங்காவது தடுக்கக் கூடாது என்பதில் நான் மிகவும் அவதானமாக இருந்தேன். ஏனெனில், நாம் தங்கியிருந்த முகாமில் இத் தாக்குதலுக்கான ஒத்திகையின் போது நான் ஒரு தகர டப்பாவைத் தட்டி, அதற்காகச் சீலனிடம் குட்டு வாங்கியவன்.

சீலன் எஸ். எம். ஜி. யுடனும், புலேத் திரன் .30 காபைனுடனும், ரகு என்.எம்.ஜி யுடனும் முன்னே ஓடி, பின்பக்கமாகவுள்ள மாடிப்படியை நோக்கி ஓடுகின்றனர். கீழ்ப் பகுதியை நோக்கிச் சென்ற குழுவில் மாத்தயாவிடம் நிப்பிட்டரும், அருணாவிடம் .45 ரக சுழல் துப்பாக்கியும், ரஞ்சனிடம் .30 காபைனும் இருந்தன. அந்த அதிகாலை வேளை ஆழ்ந்த கனவிலிருந்த ஒரு காவலர் சப்பாத்துக் சத்தம் கேட்டு, "டேய் டேய்.....டேய்".... "டுமீல்" — மாத்தயா வின் நிப்பிட்டர் அவரது சத்தத்தையும் ஆவியையும் அடக்கியது. தொடர்ந்து கேட்ட துப்பாக்கி வேட்டொலிகள் சாவகச்சேரி நகரத்தையே அதிரப் பண்ணின. இதற்கிடையில் 'டைனமைற்' அடைந்து, திரி போட்டுக் கொளுத்தி ஏறியும் முறையில் தாயரிக்கப்பட்டிருந்த கைக்குண்டுகளுடனும், .45 ரக சுழல் துப்பாக்கியுடனும் இருந்த சந்தோஷமும் ஜி-3 உடனிருந்த சங்கரும் காவல் நிலைய காவலர் விடுதியை நோக்கிச்சில குண்டுகளைப் பாய்ச்சி விட்டு நிலையெடுத்துப் படுத்திருந்தனர்.

.303 றைபிள் வைத்திருந்த ராமு கொஞ்சம் முன்னே போய் சாவகச்சேரிப் பக்கமிருந்து வந்த வாகனங்களைத் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டிருந்தார். சந்தோஷம் வைத்திருந்ததைப் போன்ற கைக்குண்டு களுடனும், .38 ரக சுழல் துப்பாக்கியுடனும் இருந்த எனது பணி முதலில் தொலை பேசிக் கம்பிகளை அறுப்பது - பின்னர், யாழ்ப்பாணப் பக்கமிருந்து ஏதாவது இராணுவ வண்டிகள் வந்தால் கைக்குண்டுகளைக் கொளுத்தி ஏறிவது. தொலை பேசிக் கம்பிகளை அறுப்பதற்காக எனக்கு ஒரு நீண்ட கயிறும் அதில் ஒரு உழவுயற் திரத்தின் உதிரிப்பாகம் (Arm) ஒன்றும் இணைத்து வழங்கப்பட்டிருந்தது. கயிற்றை எறிந்தேன். உதிரிப்பாகம் கம்பியில் சிக்கி விட்டது. கயிற்றை இழுத்தேன். முடியவில்லை. உன்னி இழுத்த போது ஊஞ்சலாட வேண்டியிருந்தது. (அந்தக் காலத்தில் நான் மிகவும் மெல்லிய தோற்றமுடையவனாக இருந்தேன். முதன் முதல் நான் சீருடை அணிந்த போது, என்னை அழைத்த தலைவர், "பசீர்..... நீங்கள் தான் இயக் கத்துக்கு மிகவும் விசுவாசமாயிருக்கவேண்டும் ஏனென்கூட உங்களை எந்த நாட்டு ஆமியிலையும் எடுக்க மாட்டார்கள்" என்று கூறியிருந்தார்.) அப்போது மாடியிலிருந்து காவலர்கள் கீழே குதிப்பதைக் கண்டேன். இவ்வாறு குதித்தவர்களில் ஒருவரின் கால் முறிந்து போனதாக பின்னர் புத்திரிகைச் செய்திகள் தெரிவித்தன.

மிரள மிரள மிதிவண்டியை உருட்டி வந்த ஒருவர். "தம்பி, அங்காலை போகலாமே?" என்று கேட்டார். "ஓமண்ணை இதை ஒருக்கா அறுப்போம்...?" என்று கேட்டேன். சற்றே மிரண்டாலும் பின்பு சம்மதித்தார். இருவரும் இணைந்து இழுத்தோம். கம்பிகள் அறுந்தன. எனது முதற் கடமை பூர்த்தி.

வீதிப் பக்கம் பார்த்தாலும், கவனம் முழுக்க காவல்நிலையப் பக்கமாகவேயிருந்தது - கவனித்தேன் - மாடியிலிருந்து சீலன் வந்து கொண்டிருந்தான். ஒவ்வொரு படியாக காலை இழுத்து இழுத்து அவன் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு கையில் நிப்பிட்டரை இழுத்தபடி வந்து கொண்டிருந்தான். அவனுடன் புலேந்திரன், ரகு ஆலியோர் - சீலனுக்கு முழங்காலிலும், புலேந்திரனுக்கு முதுகிலும், ரகுவுக்கு கையில் நிப்பிட்டர் - குடுகள் விழுந்திருந்தன. (காயமடைந்த நிலையிலும் இவன் எவ்வாறு போரிட்டான், காலை இழுத்திழுத்துப் போய் இறந்த காவலன் டமிருந்து நிப்பிட்டரை எவ்வாறு கைப்பற்றி வந்தான் என்பதையெல்லாம் பின்னர் புலேந்திரனும், மாத்தயாவும் எமக்கு விபரித்தனர்.)

இதற்குள், கீழே டைனமைற் றை வெடிக்க வைத்தும், துப்பாக்கியால் சுட்டும் உடைக்கப்பட்ட பெட்டிகளிலிருந்து ஆயுதங்கள் எடுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. இப்பணிகள் நடைபெறும் போது நிப்பிட்ட

டருள் அங்கு மிங்கும் கவனமாக இருந்தார் மாத்தயா. அவரிடம் தான் கொண்டு வந்த நிப்பிட்டரைக் கொடுத்த சீலன் கீழே படுத்து விட்டான். "பசீர்க்காக்கா" என அழைத்த மாத்தயா, ஆயுதங்களைத்துக் கிக் கொண்டு வந்து, ஏற்றும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டார். அருணா, ரஞ்சன் ஆகியோருடன் இணைந்து அதனைச் செய்தேன். ஒவ்வொரு தடவையும் வாகனத்தில் ஏற்ற வரும் போது "ஒண்டையும் விடக் கூடாது; ஒண்டும் விடாமல் எடுக்க வேணும்" படுத்துக் கிடந்தபடியே உத்தர விட்டுக் கொண்டிருந்தான் சீலன், அவனது இந்த ஆற்றலைத் தான் நான் இன்றும் வியக்கிறேன். முதல் நாள் பெய்த மழையில் காவல் நிலைய முற்றத்தில் தண்ணீர் தேங்கி நிற்கிறது. அதனை இரு கைகளாலும் அள்ளிக் குடித்தான். இடையிடையே மீண்டும், "ஒண்டையும் விட்டிடக்கூடாது" என்ற உத்தரவு!

ஆயுதங்களைத் தூக்கிப் போடும்போது சில சமயங்களில், உள்ளே கட்டிப் போடப் பட்டிருந்த சிற்றூர்திச் சாரதி மீதும், நடத்துனர் மீதும் விழுந்து விட்டன. இதற்காகப் பின்னர் மனப்பூர்வமாக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டோம்.

இத்தாக்குதலில் எஸ். எம். ஜி. 2, நிப்பிட்டர் 19, 303 ஹைபீர் 9, வேட்டைத் துப்பாக்கி 2, சுழல் துப்பாக்கி 1 என 33 ஆயுதங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. கருணா னந்தன் (உடுவில்) சுந்தையா (உசன்) திலக ரட்ணா (சாரதி கேகாலை) ஆகிய 3 பேர் கொல்லப்பட்டனர். காவலர் விடுதிக்குள் சிக்கியோர் தவிர ஏனையோர் தப்பி ஓடினர். அதுவரை எம்மிடம் 2 எஸ். எம். லிக்களே இருந்தன. அப்போதைய நிலையில், ஏறக்குறைய முழு ஆயுத பலத்தையும் பிரயோகித்து நடத்தப்பட்ட இத் தாக்குதல் இயக்கத்தின் ஆயுதப் பலத்தில் திடீர் உயர்ச்சியைக் கொண்டுவந்தது.

"ஆயுதங்கள் முழுவதும் ஏத்தியாச்சு" என்று திருப்தியடைந்தவுடன் தான் சிற்றூர்தியில் ஏறச் சம்மதித்தான் சீலன், படுத்துக் கிடந்த நிலையிலும் ஒரு தளபதிகேயுரிய மிடுக்கு - இது அவன் அடுத்த தலைமுறைப் புலிகளுக்கு கொடுத்து விட்டுச் செல்லும் சொத்துக்களில் ஒன்று. (ஏற்கனவே ஒரு முறை தவறுதலாக நிகழ்ந்த துப்பாக்கிச் சூட்டின் போது இவனது நுரையிரலை ஒரு ரவை துளைத்துச் சென்றது. அப்போதும் கூட, "முதலில் எஸ். எம். ஜியை மாத்துங்கோ. அதைப் பத்திரப்படுத்துங்கோ" என்று சொல்லி அதைச் செய்த பின்னரே தான் வைத்தியத்துக்குட்படச் சம்மதித்தான்) அவனது இந்தப் பண்பு தான் வழி வழியாக வந்து இன்று கால் போன நிலையிலும் தளராமல் சாவகாசமாக செய்தியனுப்பி காத்திருந்து மீண்ட பைப்பிடம் வந்திருக்கிறது.

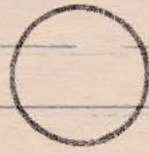
இதைப் போலத் தான், காயமுற்ற நிலையில் தோழனிடம் "என்னைச் சுடு! ஆயுதத்தைக் கொண்டு தப்பு!" என்ற கட்டளை ஒரு தளபதியின் குரலாக ஒலித்தது. அன்று "என்னைச் சுடு!" என்று சீலன் ஒரு முன்மாதிரியாக நடந்து காட்டியதை, மிகச் சில நிமிட நேரத்துக்குள்ளே ஆனந்தும் பின்பற்றினான். இது எவ்வளவு பெரிய வீடயம்? இதன் முக்கியத்துவத்தை, நான் அறிந்த வரை பெரியளவில் எமது எழுத்தாளர்கள் எவரும் வெளிப்படுத்தவில்லை என நினைக்கிறேன். ஏனைய இயக்கங்களைப் போல "போராளிகளே! தற்கொலை செய்வதற்கு உங்களுக்கு உரிமையில்லை" என்று நடந்திருந்தால் அதன் விளைவுகள் போராட்டத்தில் எத்தகைய மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கும்?

இவன் வாழ்ந்த மண்ணில் நாம் வாழ்வதற்காகப் பெருமைப்படுவோம்! அவனைப் போல ஆயிரமாயிரம் சீலன்களை உருவாக்கிய தலைவனைப் பெற்றதற்காகப் பெருமைப்படுவோம்!! □□

யாழ்நகரில்

நல்ல புத்தக நிறுவனம்

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
யாழ்ப்பாணம்.

□ □

உங்கள்
அனைத்து
தேவைகளையும்
நிறைவேற்ற,

□ □

யாழ்நகரில்
தனித்துவமான
நிறுவனம்.

தமிழ்நாடு
71, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

அனைத்து

அழகுசாதனப் பொருட்களையும்

வாங்குவதற்கு

நல்ல நிறுவனம்.

நடராசா வர்த்தக நிலையம்

263, மானிப்பாய் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

உங்களுக்குத் தேவையான மருந்துப் பொருட்களுக்கு,

ரியூ பாமட் டிஸ்ரிபியூட்டேர்ஸ்
128, மாணிப்பாய் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

○ உள்ளூர் உற்பத்தி யொருட்களை
கொள்வனவு செய்யவும்,
சந் தைப்படுத்தவும்.

○ தமிழீழத்தின் சகல உற்பத்திகளையும்
ஒரே இடத்தில்
பெற்றுக்கொள்ளவும்.

யாழ்மாவட்டத்தின் பல இடங்களில்
நியாய விலைக் கடைகள்

- புகையிரத நிலையணி முன்பாக
கொடிகாமம்.
- மக்கள் வங்கி அருகாமை
நெல்லியடி.
- மருத்துவபீட அருகாமை
கொக்குவில்.

உங்களுக்கு
சமீபமாக உள்ள
நியாய விலைக்கடைகளுக்குச்
செல்லுங்கள்
நல்ல
பயன் பெறலாம்.

- வர்த்தகமிரிவு,
தமிழீழ ஆய்வு நிறுவனம்.

- மகாநாய உபகாரியர்
- அமைச்சர் மருடகர்
- நாயக அதிகாரி

வளமுது சுவையுறு யுகமளிசர்

ஆசிரியர் உத்தரவு நியமம்

67 வந்தியகலை
பேர்த்தியை மறைத தேச
யுத்தியாரை